

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 16.2.2016
COM(2016) 52 final

2016/0030 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om åtgärder för att trygga gasförsörjningen och om upphävande av förordning (EU) nr
994/2010**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2016) 25 final}

{SWD(2016) 26 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Syftet med utkastet till förordning är att se till att alla medlemsstater inför lämpliga verktyg för att förbereda sig på och hantera effekterna av gasbrist på grund av ett avbrott i försörjningen eller en exceptionellt hög efterfrågan. Det finns tre ansvarsnivåer för att trygga gasförsörjningen. Det är naturgasföretag, som är föremål för marknadsmekanismer, som bär huvudansvaret för gasförsörjningen. Vid ett eventuellt marknadsmisslyckande i en viss medlemsstat är de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten och i medlemsstaterna i regionen ansvariga för att vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa gasförsörjningen för skyddade kunder. På en annan nivå tillhandahåller Europeiska kommissionen allmän samordning och ser till att de åtgärder som vidtas är förenliga med varandra.

För att uppnå detta syfte föreslås i utkastet till förordning ökad regional samordning, där vissa principer och normer fastställs på EU-nivå. Den strategi som föreslås är att medlemsstaterna bör samarbeta nära inom sina regioner när de gör regionala riskbedömningar. För att säkerställa enhetlighet på EU-nivå kommer regionala riskbedömningar att genomföras på grundval av en EU-omfattande simulering, med gemensamma normer och ett specifikt scenario. Risker som identifierats genom regionala riskbedömningar kommer att tas upp i regionala förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner, genomgå sakkunnigbedömning och godkännas av kommissionen.

För att säkerställa att riskbedömningar och planer är uttömmande och förenliga med varandra omfattar förordningen obligatoriska mallar som innehåller en uppräknings av aspekter som måste beaktas vid riskbedömningen och utarbetandet av planerna. Det regionala samarbetet måste förbättras eftersom ett avbrott i gasförsörjningen lätt kan påverka flera medlemsstater samtidigt. Nationella riskbedömningar och planer är inte väl lämpade för att hantera sådana situationer.

Förordningen förbättrar också tillämpningen av normerna för försörjning av skyddade kunder (framför allt hushåll) och normerna för infrastruktur (möjligheten till gasförsörjning även om den största infrastrukturen inte är tillgänglig). Det möjliggör ständig kapacitet för dubbelriktade flöden. Slutligen föreslås införandet av ytterligare åtgärder för öppenhet vad gäller gasförsörjningsavtal, eftersom sådana avtal kan påverka försörjningstryggheten i EU.

Fem år efter antagandet av förordning nr 994/2010 är gasförsörjningstryggheten fortfarande ett mycket aktuellt ämne med tanke på de spänningar som råder mellan Ukraina och Ryssland. Insatser görs på nationell nivå och EU-nivå för att förbättra gasförsörjningstryggheten för vintern 2015/2016 och framåt.

Ett ökat regionalt samarbete mellan medlemsstaterna innebär inte att nya institutionella strukturer skapas.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

De viktigaste policydokumenten av betydelse för försörjningstryggheten är följande:

1. Europeisk strategi för energitrygghet¹

2. *En ramstrategi för en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik*²

Förslaget till utkast till förordning genomför de policyförslag som läggs fram i strategin för energiunionen och i strategin för energitrygghet.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Förslaget bidrar till lagstiftningen för den inre energimarknaden genom en prioritering av marknadsbaserade åtgärder.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

I utkastet till förordning föreslås åtgärder för att trygga gasförsörjningen i Europeiska unionen. Den rättsliga grunden för förordningen är därför artikel 194 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat *EUF-fördraget*).

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

EU:s åtgärder är utformade enligt artikel 194 i EUF-fördraget, som erkänner att en viss grad av samordning, öppenhet och samarbete är nödvändigt när det gäller medlemsstaternas strategier för försörjningstrygghet, för att se till att energimarknaden fungerar väl och att gasförsörjningen är tryggad i Europeiska unionen.

Den ökande sammanlänkningsgraden av EU:s gasmarknader och ”korridormodellen”³ för att möjliggöra omvända gasflöden över gassammanlänkningslinjer kräver samordnade åtgärder. Utan denna samordning är det sannolikt att nationella försörjningstrygghetsåtgärder inverkar negativt på andra medlemsstater eller på försörjningstryggheten på EU-nivå. Risken för en allvarlig störning i gasförsörjningen till EU begränsas inte av nationella gränser och kan påverka flera medlemsstater, antingen direkt eller indirekt. Situationer som den stränga kylan 2012 och det stresstest som gjordes 2014 har visat den avgörande betydelsen av samordnade åtgärder och solidaritet. Behovet av EU-åtgärder är uppenbart eftersom nationella strategier resulterar i suboptimala åtgärder och förvärrar effekterna av en kris. En åtgärd som vidtas i ett land kan orsaka gasbrist i grannländerna. Som exempel kan nämnas att de begränsningar av elexport som Bulgarien införde i februari 2012 inverkade negativt på el- och gassektorerna i Grekland.

Hittills har man inte gjort tillräckligt för att utnyttja potentialen för effektivare och mindre kostsamma åtgärder genom regionalt samarbete, vilket är till nackdel för konsumenterna i EU. Samtidigt som stresstestet har visat att väl fungerande marknader är av avgörande betydelse för en trygg gasförsörjning har det också visat att väl samordnade åtgärder som vidtas av medlemsstaterna, särskilt i en krissituation, kan bidra till försörjningstryggheten på ett betydande sätt. Detta gäller bättre samordning inte endast av nationella riskreducerande

¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet, COM(2014) 330 final.

² Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén och Europeiska investeringsbanken, COM(2015) 80 final.

³ Korridormodellen innebär att alla medlemsstater längs en gasledning bör bedöma alla potentiella fördelar bortom sina gränser för permanent omvända flöden via en rörledning.

åtgärder i händelse av en krissituation, utan också av nationella förebyggande åtgärder, exempelvis förslagen om bättre samordning av nationella lagrings- eller LNG-strategier, vilket kan ha strategisk betydelse i vissa regioner. Samarbetet bör också utvidgas till att omfatta särskilda åtgärder för att främja solidariteten mellan medlemsstaterna i försörjningstrygghetsfrågor.

Insatser på EU-nivå kan också behövas i vissa situationer (t.ex. vid EU-omfattande och regionala katastrofer) där försörjningstryggheten i EU inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna ensamma och därför, på grund av insatsernas omfattning, bättre kan uppnås på EU-nivå.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förordningen syftar till att uppnå en tillräckligt hög nivå av beredskap innan en kris uppstår och att mildra konsekvenserna för kunderna av en oväntad händelse som orsakar ett avbrott i gasförsörjningen. För att uppnå detta syfte föreslås i förordningen ökad regional samordning, där vissa principer och normer fastställs på EU-nivå. Den föreslagna strategin bygger på nära samarbete mellan medlemsstaterna inom en viss region när de gör en riskbedömning på regional nivå. För att säkerställa enhetlighet på EU-nivå kommer regionala riskbedömningar att genomföras på grundval av en EU-omfattande simulering, med gemensamma normer och ett specifikt scenario. Risker som identifierats genom regionala riskbedömningar kommer att tas upp i regionala förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner, genomgå sakkunnigbedömning och godkännas av kommissionen.

I utkastet till förordning föreslås inte en fullständig harmonisering med alla åtgärder som föreskrivs på EU-nivå.

Ökat regionalt samarbete, där vissa normer fastställs på EU-nivå, är nödvändigt för att i tillräcklig utsträckning ta itu med bristerna i det nuvarande systemet (nationell riskbedömning och nationella planer) och gör att problemen kan lösas på regional nivå, utan onödigt föreskrivande åtgärder. Den strategi som föreslås i utkastet till förordning är därför proportionerlig (se även konsekvensbedömningen, s. 34–46 och s. 50).

- **Val av instrument**

Den befintliga rättsakten på detta område är Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 994/2010 av den 20 oktober 2010 om åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen och om upphävande av rådets direktiv 2004/67/EG. Syftet med den föreslagna rättsakten är att förbättra och förstärka de åtgärder och förfaranden som föreskrivs i den befintliga förordningen. Därför beslutades det att det lämpliga instrumentet är en förordning.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

I enlighet med den övervakningsskyldighet som föreskrivs i artikel 14 i förordning 994/2010 utarbetade kommissionen 2014 en rapport⁴ där den bedömde genomförandet av förordningen

4

<https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/SWD%202014%20325%20Implementation%20of%20the%20Gas%20SoS%20Regulation%20en.pdf>

och möjliga sätt att förbättra försörjningstryggheten ytterligare. Rapporten innehåller en detaljerad bedömning av de många verktyg som avses i förordningen, med fokus på hur medlemsstaterna har genomfört dem och hur de har bidragit till att förbättra försörjningstryggheten och beredskapen i EU.

Rapporten visade att förordningen redan gjort mycket för att förbättra Europas gasförsörjningstrygghet, både när det gäller beredskap och riskreducering. Medlemsstaterna är nu bättre förberedda att möta en försörjningskris, eftersom de är skyldiga att göra en fullständig riskbedömning och, på grundval av resultatet, att utarbeta förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner. Medlemsstaterna har också höjt sin skyddsnivå tack vare behovet att uppfylla EU-omfattande normer för försörjning och infrastruktur.

Samtidigt visade rapporten att det fortfarande finns allvarliga skäl till oro vad gäller samarbetet mellan medlemsstaterna (de i huvudsak nationella åtgärder som de vidtar är inte väl lämpade för att hantera gasförsörjningsproblem) samt tillämpningen av normerna för försörjning på skyddade kunder (främst hushåll) och normerna för infrastruktur. Dessutom är gasförsörjningsavtalen mellan naturgasföretag och leverantörer utanför EU inte tillräckligt överblickbara. Dessa brister lägger hinder i vägen för en effektiv insats i krissituationer.

Det stresstest som genomfördes sommaren 2014 visade att allvarliga avbrott i gasförsörjningen från öst (dvs. Ryssland) fortfarande skulle ha en stor inverkan i hela EU. Vissa områden, framför allt i östra Europa, skulle fortfarande drabbas av allvarliga ekonomiska och sociala konsekvenser vid gasbrist. Dessutom ökade dagen före-gaspriserna i grossistledet med över 50 % vid europeiska knutpunkter under den stränga kylan 2012 i jämförelse med de nivåer som registrerats före det kalla vädret. I Italien ökade priserna från 38 euro/MWh till 65 euro/MWh, medan priserna i Storbritannien, Tyskland och Österrike nådde 38 euro/MWh från nivåer på 23 euro/MWh⁵.

Den nuvarande situationen är resultatet av en mängd problem av olika omfattning, däribland typiska beteendemönster (en rent nationell strategi för försörjningstrygghet, externa faktorer (beteendet hos leverantörer utanför EU) och tekniska problem (brist på lämplig infrastruktur eller otillräckligt skydd för infrastruktur).

I förordningen föreslås åtgärder för att ta itu med de brister som upptäckts.

- **Samråd med berörda parter**

Det offentliga samråd med berörda parter som hölls mellan den 15 januari och den 8 april 2015 gav 106 svar. Detta innebär att samrådet kan anses vara mycket omfattande⁶. Även om de flesta uppgiftslämnarna kom från den privata sektorn och från konsument-, tillsyns- och branschorganisationer, deltog också ett relativt stort antal offentliga myndigheter.

Samrådet följde den dubbla strukturen i den befintliga förordningen, som bygger på förebyggande och mildrande åtgärder. Frågorna om förebyggande utformades för att ta reda på om det fanns ett behov av att förbättra de gällande bestämmelserna. De tillät dock också ett visst utrymme för nya idéer, särskilt vad gäller tillämpningen av åtgärder för att uppfylla normerna för försörjning. Frågorna om mildrande åtgärder syftade till att fastställa huruvida

⁵ Källa: Europeiska kommissionen.

⁶ En förteckning över uppgiftslämnare finns här:

<https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/List%20of%20stakeholders%20FOR%20PUBLICATION%20-%20updated%2018%2006.pdf>

medlemsstaterna var beredda att hantera en krissituation och därvid överväga effektiva samordnade lösningar, snarare än att tillämpa en rent nationell strategi och tillgripa kontraproduktiva åtgärder som påverkar grannländerna.

Vad gäller resultatet fokuserade de flesta offentliga myndigheterna på brister i samarbetet mellan medlemsstaterna, medan privata företag och sammanslutningar insisterade på att prioritet bör ges åt åtgärder för att ta itu med problem som gäller försörjningstryggheten. Kommissionen har beaktat dessa synpunkter och föreslår ett närmare regionalt samarbete och en tydlig prioritering för marknadsbaserade åtgärder vid hanteringen av risker för försörjningstryggheten. De olika aktörernas synpunkter återspeglades också i bedömningen och konsekvenserna av alternativen i avsnitten 6 och 7 i konsekvensbedömningen.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Externa konsulter anlätades för olika teman vid utarbetandet av detta förslag. En undersökning genomfördes om eventuella åtgärder för underjordisk gaslagring och konsekvenserna av dessa⁷, och bidrag i form av analyser inkom från GFC till stöd för konsekvensbedömningen. Ytterligare en undersökning där metoder för att stärka EU:s förhandlingsposition på naturgasmarknader⁸ jämförs med varandra har bidragit till vissa alternativ som gäller hur normerna för försörjning ska kunna uppfyllas (gemensamma inköpssystem).

- **Konsekvensbedömning**

Alla föreslagna åtgärder understöddes av konsekvensbedömningen.

Konsekvensbedömningsnämnden avgav ett positivt yttrande den 16 december 2015.

I konsekvensbedömningen tittade man på fyra olika alternativa lösningar:

1. Bättre genomförande och icke-bindande åtgärder
2. Bättre samordning och skräddarsydda lösningar
3. Bättre samordning, där vissa principer/normer fastställs på EU-nivå
4. Fullständig harmonisering.

Alternativen 1 och 2 har inte beaktats eftersom de gett dåliga resultat när det gäller effektivitet och ändamålsenlighet. De har inte i tillräcklig utsträckning avhjälpt bristerna i det nuvarande systemet, vilka konstaterades tack vare efterhandsutvärderingen (rapport utarbetad 2014) och stresstestet som genomfördes sommaren 2014.

Alternativ 4 omfattar vissa metoder som är effektivare än alternativ 1 och 2. En del av dem är dock inte effektivare än de som finns tillgängliga i alternativ 3. Dessutom är de dyrare och en del av dem kan motverka sitt syfte. Därför har inte heller alternativ 4 tagits med.

⁷ Undersökning om gaslagringens roll på den inre marknaden och dess roll för att säkerställa en trygg energiförsörjning, utarbetad av REF4E, Mercados, E-Bridge för GD Energi.
<https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/REPORT-Gas%20Storage-20150728.pdf>

⁸ *Economic analysis of costs and benefits of different approaches to enhancing the bargaining power of EU buyers in the wholesale markets of natural gas.* Kommissionen kommer att offentliggöra undersökningen på sin webbsida.

Det slutliga förslaget är att välja alternativ 3, som är det effektivaste paketet. Det är det bästa alternativet både vad gäller effektivitet och ändamålsenlighet. Följande effekter undersöktes:

1. Kostnader och inverkan på priserna

Den samlade effekten på kostnader och priser kommer att vara mycket begränsad. Vissa förslag syftar till att undvika onödiga kostnader och utnyttja synergieffekter i åtgärder för att förbättra försörjningstryggheten. Detta bör minska de totala kostnaderna för ramen för försörjningstrygghet för alla konsumenter. Åtgärder såsom regionala riskbedömningar, regionala planer eller bestämmelser som gäller avtal kommer inte att öka kostnaderna avsevärt. De kan ha inverkan på den administrativa bördan.

De politiska verktyg som kan påverka kostnaderna mer är finjusteringen av N-1-beräkningarna och skyldigheterna avseende omvända flöden. Vad gäller N-1-normen är det dock osannolikt att en finjustering av formeln skulle göra en medlemsstat som uppfyller kraven till en medlemsstat som inte uppfyller kraven, vilket skulle utlösa obligatoriska investeringar. Möjligheten att vidta åtgärder på efterfrågesidan för att uppfylla N-1-normen kvarstår. En finjusterad N-1 kan leda till ökade investeringar, men detta skulle baseras på en bedömning som görs av den berörda medlemsstaten och på en bättre bild av den faktiska kapacitetssituationen. Det förefaller därför vara en kostnadseffektiv åtgärd, med tanke på fördelarna med bättre diagnosticering av sektorn genom ett minimum av investeringar (t.ex. reellt lagringsbidrag tack vare en mer realistisk uppskattning av uttaget beroende på lagrad gasmängd). Den hydrauliska beräkningen⁹ bör inte medföra några ytterligare kostnader, eftersom systemansvariga för överföringssystem har de verktyg som behövs för att genomföra sådana bedömningar. De EU-omfattande simuleringarna kan genomföras av Entsog som en del av den årliga prognos om gastillgången under sommaren och vintern som krävs enligt förordning (EG) nr 715/2009. De kan bidra till fastställandet av kostnadseffektiva åtgärder för att minimera eventuella negativa effekter.

2. Konsekvenser för berörda aktörer, särskilt små och medelstora företag

Sammantaget bör alternativ 3 vara bra för marknadsdeltagare och konsumenter. En bättre övervakning av de försörjningsnormsrelaterade åtgärderna kommer att säkerställa en öppen och kostnadseffektiv efterlevnad. Många av de branschföreträdare som svarade på det offentliga samrådet uppgav att de ville ha mer insyn och fullständigt motiverade åtgärder som är föremål för regelbunden översyn eller kontroll.

Små och medelstora företag kommer att fortsätta att vara ”skyddade kunder”, om en medlemsstat så beslutar, så detta alternativ kommer inte att påverka dem negativt. Enligt detta alternativ skulle den största skillnaden vara att de inte nödvändigtvis omfattas av **solidaritetsprincipen**. Det är dock skäl att påminna om att syftet med denna princip är att säkerställa fortsatt leverans till hushåll och viktiga samhällstjänster i krissituationer. Denna mekanism är en sista utväg som endast är avsedd att användas i situationer med extrem gasbrist. Den reviderade förordningen är utformad för att undvika sådana situationer, men vi måste ändå vara beredda på dem.

3. Fullbordandet av den inre marknaden

⁹ Den hydrauliska beräkningen är en följd av en simulering med hjälp av en matematisk modell som beskriver transport av gas i ett nätverk (nationellt eller regionalt) med hänsyn tagen till topologi och fysiska egenskaper. Modellen beaktar flaskhalsar vid leveransställen samt efterfrågeprofiler. Simuleringen av N-1-scenariot med en hydraulisk modell gör det möjligt att ta reda på om den gas som finns tillgänglig i systemet kan nå alla leveransställen i händelse av ett avbrott i den största gasinfrastrukturen.

Alternativ 3 kommer sannolikt att bidra till att göra den inre energimarknaden mer välfungerande. De föreslagna åtgärderna kommer att avsevärt minska risken för en situation där nationella åtgärder för att säkerställa försörjningstryggheten snedvrider konkurrensen eller leder till diskriminering av utländska medborgare. För det första bör obligatoriska konsekvensbedömningar av nya icke-marknadsbaserade åtgärder som ska antas av medlemsstaterna förhindra att skadliga åtgärder träder i kraft och tas med i planerna. Befintliga åtgärder kommer också att granskas av övriga medlemsstater inom en viss region. Detta bör bidra till att man undviker en situation där åtgärder som vidtas i ett land får negativa spridningseffekter i grannländerna. För det andra bör sakkunnigbedömningen och kommissionens övervakning bidra till att fastställa och avhjälpa eventuella problem som orsakas av åtgärder för att garantera försörjningstryggheten.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Förslaget kommer i viss mån att öka den administrativa bördan. En av de huvudsakliga källorna till administrativ börda skulle vara behovet av att utarbeta regionala riskbedömningar och regionala förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner. Eftersom alternativ 3 bygger på det befintliga obligatoriska regionala samrådet om planerna och anger en tydligare ram för resultatnriktat regionalt samarbete och regional samordning kommer den administrativa bördan inte att öka kraftigt. Denna lösning är både tekniskt och juridiskt genomförbar, vilket framgår av de gemensamma brittisk-irländska förebyggande åtgärdsplanerna och den gemensamma rapport som utarbetats av de baltiska staterna och Finland om 2014 års stresstest.

För att planerna ska kunna genomföras i god tid måste ansvar och tidsramar fastställas tydligt. Detta kan uppnås på olika sätt. I vissa fall finns det till exempel ett sekretariat, medan en del medlemsstater tidigare har valt en roterande ansvarsfördelning för en viss plan. Kommissionen är beredd att ge vägledning och underlätta processen efter behov, så som den gjort under stresstestet för fokusgrupperna och i fokusgruppen för den baltiska energimarknadens sammanlänkingsplan för regionalt samarbete mellan de baltiska staterna och Finland.

Den administrativa bördan kommer oundvikligen att öka, även om nationella planer ersätts av regionala och man därigenom undviker dubbelarbete. Man skulle också kunna hävda att det sannolikt är mer tidskrävande och kräver kompletterande arrangemang att enas om planer på regional nivå. Av denna anledning, och för att begränsa den extra bördan, skulle regionala riskbedömningar och regionala planer kunna uppdateras vart fjärde år, i stället för vartannat år, vilket är fallet enligt den gällande förordningen.

Planerna enligt denna förordning bör överensstämma med energiunionens verktyg för strategisk planering och rapportering. De krisplaner och förebyggande åtgärdsplaner som ska utvecklas enligt denna förordning är dock inga policydokument om fastställande av strategiska politiska val. De är av teknisk natur, och deras syfte är att hindra kriser från att bryta ut eller eskalera och att lindra konsekvenserna av dessa.

- **Grundläggande rättigheter**

Ej tillämpligt.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen kommer att övervaka hur medlemsstaterna genomför de ändringar som införts genom förordningen om tryggad gasförsörjning. Ökad delaktighet, tillsammans med tillsyns- och övervakningsbefogenheter, bör säkerställa bättre efterlevnad av reglerna i hela EU. Vid behov kommer kommissionen att erbjuda medlemsstaterna hjälp med att genomföra de nödvändiga ändringarna i lagen genom workshoppar med alla medlemsstater eller bilaterala möten, om någon av dem begär detta. Vid behov kommer kommissionen att fullfölja det förfarande som anges i artikel 258 i EUF-fördraget om någon medlemsstat inte uppfyller sin skyldighet att genomföra och tillämpa unionslagstiftningen.

Kommissionen kommer också att fortlöpande övervaka försörjningstryggheten i EU och regelbundet rapportera till gruppen för samordning av gasförsörjningen.

- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Ej tillämpligt.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Den reviderade förordningen omfattar följande komponenter:

1. Bättre regionalt samarbete och regional samordning som det mest kostnadseffektiva sättet att förbättra försörjningssäkerheten i hela EU:

- Obligatoriska regionala förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner (nedan kallade *planerna*) och regionala riskbedömningar som utarbetats gemensamt, på grundval av obligatoriska mallar i bilagorna till förordningen.

- Som grund för regionalt samarbete innehåller bilaga I till förordningen ett förslag som visar regionernas sammansättning, utifrån kriterierna i artikel 3.7 (dvs. enligt förslaget på kartan i alternativ 2 i konsekvensbedömningen). Kommissionen anser att detta förslag är det bästa sättet att garantera en trygg gasförsörjning i händelse av en kris. Det bygger i möjligaste mån på befintliga regionala samarbetsstrukturer som inrättats av medlemsstaterna och kommissionen, särskilt de regionala grupper som inrättats enligt förordning nr 347/2013 om riktlinjer för transeuropeiska energiinfrastukturer¹⁰ (TEN-E-förordningen). Eftersom denna förordning och förordningen om transeuropeiska energinät har olika mål, har dock de regionala gruppernas storlek och sammansättning ändrats. Vid tillämpningen av denna förordning bör följande kriterier, som anges i artikel 3.7, beaktas vid definitionen av regionala grupper: försörjningsmönster, befintliga och planerade sammanlänkningskapaciteten mellan medlemsstaterna, marknadsutveckling och marknadens mognadsgrad, befintliga regionala samarbetsstrukturer, och antalet medlemsstater i en region, vilket bör vara begränsat för att arrangemangen ska fungera.

¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 347/2013 av den 17 april 2013 om riktlinjer för transeuropeiska energiinfrastukturer och om upphävande av beslut nr 1364/2006/EG och om ändring av förordningarna (EG) nr 713/2009, (EG) nr 714/2009 och (EG) nr 715/2009, EUT L 115, 25.4.2013, s. 39.

Exempelvis bygger den nordvästra regionen (Förenade kungariket och Irland) på det befintliga samarbetet mellan de två länderna. Den logiska grunden för den föreslagna utformningen för majoriteten av regionerna (södra gaskorridoren, centralöstra, sydöstra, den baltiska energimarknaden I och II) är försörjningsmönstret i händelse av avbrott i försörjningen från Ryssland. Sammansättningen av den nord-sydliga regionen i Västeuropa (Belgien, Frankrike, Luxemburg, Spanien, Nederländerna och Portugal) återspeglar det faktum att gasmarknaden i denna del av EU är mogen och väl utvecklad. Detta kan visa sig vara det bästa sättet att undvika en kris eller mildra effekterna av en kris om en sådan skulle uppstå.

- De regionala planerna genomgår sakkunnigbedömning. Kommissionen organiserar detta, och väljer medlemmarna till varje team för sakkunnigbedömning (ett per region) bland kandidater som föreslagits av medlemsstaterna. Kommissionen deltar i sakkunnigbedömningarna som observatör.

- Gruppen för samordning av gasförsörjningen diskuterar planerna på grundval av resultatet av sakkunnigbedömningen för att säkerställa att planer för olika regioner är förenliga med varandra.

- I slutet av processen får kommissionen begära ändringar av planerna genom kommissionsbeslut och slutligen godkänna planerna.

2. Mer detaljerade krav för att säkerställa att den nödvändiga infrastrukturen finns tillgänglig:

- N-1-beräkningen måste åtföljas av en nationell hydraulisk beräkning och EU-omfattande simuleringar som genomförs av Entsog och som liknar de simuleringar som Entsog gjorde för stresstesten sommaren 2014.

- När det gäller omvända gasflöden måste alla sammanlänkningspunkter vara försedda med permanent kapacitet för omvända flöden, såvida de inte beviljats ett undantag.

- i) Besluten om att bevilja undantag eller om att besluta om den kapacitetsnivå som ska byggas upp ska fattas gemensamt av de behöriga myndigheterna på båda sidor om sammanlänkningspunkten ("gemensamt beslut") efter samråd med andra medlemsstater längs gasförsörjningskorridoren och med kommissionen och Acer.

- ii) Acer ska avge ett yttrande om de behöriga myndigheternas gemensamma beslut.

- iii) Kommissionen får fatta ett beslut med beaktande av Acers yttrande där ändringar krävs av de behöriga myndigheternas gemensamma beslut. Kommissionens befogenhet att anta ett beslut på detta område kommer inte längre att vara begränsat till fall av meningsskiljaktigheter mellan vissa medlemsstater.

- iv) Om inget gemensamt beslut fattas inom en viss tid utarbetar Acer ett beslut som innehåller ett förslag om ett undantag eller en viss kapacitet för omvända flöden. Acers beslut utgör grunden för ett kommissionsbeslut som innehåller villkoren för ett undantag eller en viss kapacitet.

- v) Befintliga undantag måste ses över i överensstämmelse med det nya förfarandet.

3. Bättre riskbedömning och riskförebyggande

- Bättre tillgång till information:

i) Begränsad ökning av avtalsinformation som kommissionen underrättas om automatiskt enligt befintliga arrangemang (dvs. gasvolym per dag, månad och år, som ett minimum). Sådan information kommer inte längre att tillhandahållas i aggregerad form.

ii) Behöriga myndigheter att bemyndigas att anmoda naturgasföretag, inför en kris men under vederbörligen motiverade omständigheter (t.ex. i händelse av ett möjligt hot), att lämna ytterligare information, inklusive avtalsinformation. Kommissionen kan begära att få tillgång till denna information och den kan också ge upphov till begäranden från behöriga myndigheter. Bestämmelsen infördes på grundval av kommissionens erfarenheter under vintern 2014–2015. Kommissionen noterade en minskning av gasleveranserna från Ryssland till vissa gasföretag i EU. Den har emellertid bara fått in begränsad information som grund för en bedömning av denna utveckling, eftersom de behöriga myndigheterna inte hade någon rättslig grund för att anmoda de berörda gasföretagen att lämna denna specifika information, då situationen inte kunde klassificeras som en kris.

iii) Naturgasföretag kommer att åläggas att automatiskt underrätta den nationella behöriga myndigheten och kommissionen om avtal med relevans för en trygg gasförsörjning så snart avtalen har undertecknats eller ändrats. Kontrakt som är relevanta för försörjningstryggheten är långtidskontrakt (dvs. med en löptid på mer än ett år) som tillhandahåller, antingen enskilt eller tillsammans med andra kontrakt som ingåtts med samma leverantör eller dess dotterbolag, mer än 40 % av den årliga konsumtionen av naturgas i den berörda medlemsstaten till ett naturgasföretag eller dess dotterbolag.

iv) Automatisk anmälan utlöses när ett kontrakt som uppfyller tröskelkriteriet ingås eller ändras. Även kontrakt som inte uppfyller detta kriterium kan dock vara relevanta för att bedöma hur trygg gasförsörjningssituationen är. Även om marknaden har utvecklats på ett sådant sätt att mycket långfristiga kontrakt numera är sällsynta, finns det fortfarande sådana. Om ett långfristigt kontrakt ingås strax innan denna förordning träder i kraft, kommer det inte att omfattas av den automatiska skyldigheten att underrätta den nationella behöriga myndigheten och kommissionen. Dessutom gäller att om ett sådant kontrakt innehåller en klausul om att koppla priset till navpriset får kontraktet inte ändras under ett antal år. Med andra ord kommer inte heller den automatiska skyldigheten att anmäla ändringar att tillämpas.

Mot bakgrund av denna situation behöver kommissionen och de behöriga myndigheterna ha befogenhet att begära att kontrakt ska anmälas, även om de inte har ändrats eller inte uppfyller tröskelkriteriet. I berättigade fall såsom de som anges ovan får kommissionen eller de behöriga myndigheterna därför begära att kontrakt ska anmälas, om dessa kontrakt behövs för att göra en övergripande bedömning av effekterna av en avtalsram för läget beträffande försörjningstryggheten i en medlemsstat, en region eller EU som helhet, särskilt för riskbedömningar, förebyggande handlingsplaner och krisplaner.

Eftersom de behöriga myndigheternas eller kommissionens begäran kan täcka hela kontraktet kan de behöriga myndigheterna också få information om priser. Kommissionen kan sedan använda informationen i kontrakten till att bedöma läget beträffande försörjningstryggheten i EU som helhet och i synnerhet att utvärdera de förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna. Om naturgasföretaget inte uppfyller anmälningsskyldigheten kan kommissionen inleda ett överträdelseförfarande mot den medlemsstat vars behöriga myndigheter har befogenhet att ta emot eller begära kontraktet.

Den omständigheten att kommissionen härnäst kommer att få bättre tillgång till information om kommersiella kontrakt påverkar inte på något sätt dess löpande övervakning av gasmarknaden. Den kommer att ingripa om marknadsmissbruk upptäcks.

- Skyldighet att i riskbedömningen bedöma alla relevanta risker, t.ex. naturkatastrofer, tekniska, kommersiella, ekonomiska, sociala, politiska och marknadsmässiga risker. Planerna bör omfatta effektiva, proportionerliga och icke-diskriminerande åtgärder för att hantera alla relevanta risker. Syftet med denna skyldighet är att förbättra transparensen och uppmuntra utbyte av bästa praxis.

4. Ökad övervakning av skyldigheter vad gäller gasförsörjning för vissa kategorier av konsumenter, även under krävande förhållanden (**normerna för försörjning**).

- Ingen förändring av de normer för försörjning som fastställs i den nuvarande förordningen, som säkerställer gasförsörjningen till skyddade kunder utan avbrott under minst 7 eller 30 kalenderdagar, beroende på vilket scenario som definierats, även i händelse av brist på gas och/eller exceptionellt hög efterfrågan.

- Bättre övervakning från kommissionens sida av befintliga nationella åtgärder för att fullgöra försörjningsskyldigheten (genom kommissionens beslut om planerna) för att undvika bristande skydd eller överdrivet skydd, vilket kan påverka de mer sårbara medlemsstaterna.

- Nya icke-marknadsbaserade åtgärder för att uppfylla normerna för försörjning är föremål för en offentlig konsekvensbedömning och måste anmälas till kommissionen, som bedömer deras proportionalitet och deras inverkan på den inre marknaden och på andra medlemsstaters försörjningstrygghet. Kommissionen får anta ett beslut om att begära ändringar av åtgärderna, vilka inte kan träda i kraft om de inte överensstämmer med kommissionens beslut.

5. Förordningen omfattar uttryckligen den nya **solidaritetsprincipen**.

- Om en medlemsstat, på det sätt som förordningen tillåter, tillämpar strängare normer för försörjning, vilket kan minska gasflödena från ett land till ett annat och därmed förvärra läget beträffande försörjningstryggheten i en angränsande medlemsstat, måste de strängare normerna för försörjning återställas till EU:s standardnivå (som garanterar försörjning för alla skyddade kunder) i en krissituation.

- Tillämpning av solidaritetsprincipen på grundval av tekniska och administrativa arrangemang som överenskommit mellan medlemsstaterna kommer att bli obligatoriskt. Andra kunder än hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärme kan inte fortsätta försörjas med gas i en viss medlemsstat – även om den inte befinner sig i kris – så länge som hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärme inte levereras i en annan medlemsstat i kris som det första landets överföringsnät är anslutet till.

6. Definitionen av skyddade kunder kommer att bibehållas (dvs. små och medelstora företag kan anses vara skyddade kunder om en medlemsstat beslutar det). Medlemsstaterna kommer dock att behöva införa åtgärder som en del av sina planer för att hantera tekniska problem och undvika att icke-berättigade kunder förbrukar gas som är avsedd för skyddade kunder. Medlemsstaterna får besluta om arten av dessa åtgärder.

7. Tillämpning av förordningen mellan de avtalsslutande parterna i energigemenskapen och EU:s medlemsstater. Den reviderade förordningen kommer att omfatta särskilda skyldigheter av gränsöverskridande karaktär för EU-medlemsstater gentemot avtalsslutande parter och bör

följas av antagandet inom energigemenskapen av en gemensam akt om antagande och integrering av förordningen i energigemenskapen och införande av ömsesidiga skyldigheter för de avtalsslutande parterna i energigemenskapen i förbindelserna med medlemsstaterna. Dessa skyldigheter kommer endast att gälla efter ett kommissionsbeslut som bekräftar att ömsesidiga skyldigheter är tillämpliga mellan varje avtalsslutande part och medlemsstaterna. Skyldigheterna kommer att avse en ram för riskbedömning, riskförebyggande åtgärder och krisåtgärder.

8. Vad gäller gemensamma upphandlingsmekanismer klargörs det i förordningen att det står medlemsstaterna och naturgasföretagen fritt att undersöka de potentiella fördelarna med att köpa naturgas för att kollektivt hantera situationer med försörjningsproblem. Sådana mekanismer bör vara i linje med WTO:s regler och EU:s konkurrensregler, i synnerhet med kommissionens riktlinjer om horisontella samarbetsavtal.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om åtgärder för att trygga gasförsörjningen och om upphävande av förordning (EU) nr 994/2010

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 194,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹¹,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande¹²,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Naturgas (nedan kallad *gas*) är en väsentlig beståndsdel i unionens energiförsörjning. En stor del av denna gas importeras till unionen från tredjeländer.
- (2) Ett allvarligt avbrott i gasförsörjningen kan påverka alla medlemsstater, unionen som helhet och avtalsslutande parter som omfattas av fördraget om upprättande av en energigemenskap som undertecknades i Aten den 25 oktober 2005. Det kan också allvarligt skada unionens ekonomi och kan få allvarliga sociala följder, framför allt för utsatta konsumentgrupper.
- (3) Denna förordning syftar till att säkerställa att alla erforderliga åtgärder vidtas för att trygga en oavbruten gasförsörjning i hela unionen, särskilt till skyddade kunder i händelse av svåra klimatförhållanden eller avbrott i gasförsörjningen. Dessa mål bör uppnås genom de mest kostnadseffektiva åtgärderna och på ett sådant sätt att energimarknaderna inte snedvrids.
- (4) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 994/2010 av den 20 oktober 2010 om åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen har redan haft en betydande positiv inverkan på situationen i unionen när det gäller en trygg gasförsörjning, både när det gäller beredskap och mildrande åtgärder. Medlemsstaterna är bättre rustade att möta en försörjningskris nu när de är skyldiga att upprätta planer som omfattar förebyggande åtgärder och krisåtgärder, och de är bättre skyddade nu när de måste fullgöra ett antal skyldigheter som gäller infrastrukturkapacitet och gasförsörjning. I rapporten om tillämpningen av förordning (EU) nr 994/2010 från oktober 2014 lyftes fram områden

¹¹ EUT C , , s. .

¹² EUT C , , s. .

där förbättringar av den förordningen skulle kunna främja unionens försörjningstrygghet ytterligare.

- (5) I kommissionens meddelande från oktober 2014 om det europeiska gassystemets förmåga att klara försörjningsavbrott på kort sikt¹³ analyserades verkningarna av ett partiellt eller totalt avbrott i gasförsörjningen från Ryssland och konstaterades att rent nationella strategier inte är särskilt effektiva i händelse av allvarliga störningar med tanke på deras omfattning, som per definition är begränsad. Detta stresstest visade hur en mer samarbetsinriktad strategi mellan medlemsstaterna avsevärt kan minska effekterna av mycket allvarliga avbrottsscenarier i de mest utsatta medlemsstaterna.
- (6) Kommissionens meddelande *En ramstrategi för en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik*¹⁴ från februari 2015 belyser det faktum att energiunionen bygger på solidaritet och förtroende, som är nödvändiga komponenter i energitryggheten. Denna förordning bör syfta till att öka solidariteten och förtroendet mellan medlemsstaterna och bör införa de åtgärder som krävs för att nå dessa mål och därmed bana väg för genomförandet av energiunionen.
- (7) En inre gasmarknad som fungerar smidigt är den bästa garantin för en trygg energiförsörjning i unionen och för att minska enskilda medlemsstats utsatthet för de skadliga effekterna av försörjningsavbrott. Om försörjningstryggheten är hotad i en medlemsstat finns det en risk för att åtgärder som vidtas ensidigt av den medlemsstaten kan äventyra den inre gasmarknadens funktion och skada gasförsörjningen till kunder i andra medlemsstater. För att den inre gasmarknaden ska kunna fungera även vid bristande försörjning måste det sörjas för solidaritet och samordning vid försörjningskriser, både vad gäller förebyggande åtgärder och insatser vid faktiska försörjningsavbrott.
- (8) Hittills har potentialen för effektivare och mindre kostsamma åtgärder genom regionalt samarbete inte utnyttjats fullt ut. Detta beror inte endast på bättre samordning av nationella mildrande åtgärder i krissituationer, utan också av nationella förebyggande åtgärder, såsom nationell lagring eller nationell politik som avser flytande naturgas (LNG), vilket kan vara strategiskt viktigt i vissa regioner.
- (9) I en anda av solidaritet bör regionalt samarbete, som omfattar såväl offentliga myndigheter som naturgasföretag, vara rättesnöret för denna förordning, för att fastställa de relevanta riskerna i varje region och optimera fördelarna med samordnade åtgärder för att mildra dem och genomföra de åtgärder som är mest kostnadseffektiva för konsumenterna i unionen.
- (10) Vissa kunder, däribland hushåll och kunder som tillhandahåller viktiga samhällstjänster, är särskilt sårbara och kan behöva socialt skydd. En definition av sådana skyddade kunder bör inte stå i konflikt med unionens solidaritetsmekanismer.
- (11) Ansvaret för att trygga gasförsörjningen bör delas mellan naturgasföretagen och medlemsstaterna, genom sina behöriga myndigheter, och kommissionen, inom deras respektive behörighetsområden. Ett sådant delat ansvar kräver ett mycket nära samarbete mellan dessa parter. Kunder som använder gas för elproduktion eller industriella ändamål kan dock också ha en viktig funktion att fylla för en trygg gasförsörjning, eftersom de kan reagera på en kris genom att vidta åtgärder på

¹³ COM(2014) 654 final.

¹⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén och Europeiska investeringsbanken, COM(2015) 80 final.

efterfrågesidan, till exempel avbrytbara kontrakt och övergång till andra bränslen, vilket har en direkt inverkan på balansen mellan utbud och efterfrågan.

- (12) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG¹⁵ bör de behöriga myndigheterna bedriva ett nära samarbete med andra relevanta nationella myndigheter, särskilt nationella tillsynsmyndigheter, när de utför de uppgifter som anges i denna förordning.
- (13) Normerna för infrastruktur bör tvinga medlemsstaterna att upprätthålla en miniminivå på infrastrukturen som säkerställer en grad av redundans i systemet i händelse av ett avbrott i den största enskilda infrastrukturen. Eftersom en analys av N-1-indikatorn är ett rent kapacitetsbaserad metod bör resultaten av N-1 kompletteras med en detaljerad analys som också beaktar gasflöden.
- (14) Förordning (EU) nr 994/2010 ålägger systemansvariga för överföringssystem att möjliggöra ständig kapacitet för dubbelriktade flöden över alla gränsöverskridande sammanlänkningslinjer, såvida inte ett undantag har beviljats från denna skyldighet. Syftet är att se till att de eventuella fördelarna med ständig kapacitet för dubbelriktade flöden alltid beaktas när en ny sammanlänkning planeras. Kapacitet för dubbelriktade flöden kan dock användas för gasförsörjning både till den angränsande medlemsstaten och till andra medlemsstater längs gasförsörjningskorridoren. Fördelarna för försörjningstryggheten med att möjliggöra ständig kapacitet för dubbelriktade flöden måste därför ses i ett bredare perspektiv, i en anda av solidaritet och ökat samarbete. En kostnads-nyttoanalys som tar hänsyn till hela transportkorridoren bör därför göras när genomförandet av kapacitet för dubbelriktade flöden övervägs. De behöriga myndigheterna bör därför vara skyldiga att ompröva de undantag som beviljas enligt förordning (EU) nr 994/2010 på grundval av resultaten av de regionala riskbedömningarna.
- (15) Rådets direktiv 2008/114/EG¹⁶ föreskriver ett förfarande med syfte att förbättra säkerheten hos utsedd europeisk kritisk infrastruktur, inklusive viss gasinfrastruktur, i unionen. Direktiv 2008/114/EG bidrar tillsammans med denna förordning till en heltäckande strategi för energitryggheten i unionen.
- (16) I förordningen fastställs normer för försörjningstrygghet som är tillräckligt harmoniserade och åtminstone täcker den situation som uppstod i januari 2009 då gasförsörjningen från Ryssland avbröts. I dessa normer beaktas skillnaden mellan medlemsstaterna, skyldigheten att tillhandahålla allmännyttiga tjänster samt åtgärder till skydd för kunderna som avses i artikel 3 i direktiv 2009/73/EG. Normer för försörjningstrygghet bör vara stabila, så att rättsläget blir tillräckligt tydligt, och bör vara klart definierade och bör inte påtvinga naturgasföretag orimliga och oproportionerliga bördor. De bör också garantera unionens naturgasföretag lika tillgång till nationella kunder.
- (17) En regional strategi för bedömning av risker och fastställande och antagande av förebyggande och mildrande åtgärder gör det möjligt att samordna insatser, vilket ger betydande fördelar i form av effektiva åtgärder och optimering av resurser. Detta

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 2003/55/EG (EUT L 211, 14.8.2009, s. 94).

¹⁶ Direktiv 2008/114/EG av den 8 december 2008 om identifiering av, och klassificering som, europeisk kritisk infrastruktur och bedömning av behovet att stärka skyddet av denna (EUT L 345, 23.12.2008, s. 75).

gäller särskilt åtgärder avsedda att säkerställa en fortsatt försörjning, under mycket krävande förhållanden, till skyddade kunder, och åtgärder för att mildra konsekvenserna av en krissituation. Att bedöma korrelerade risker på regional nivå är både mer uttömmande och mer exakt, vilket garanterar att medlemsstaterna är bättre förberedda inför eventuella kriser. Dessutom garanterar en samordnad och på förhand överenskommen strategi för försörjningstrygghet en enhetlig respons och minskar risken för negativa spridningseffekter som rent nationella åtgärder skulle kunna ha i angränsande medlemsstater.

- (18) Regionerna ska i möjligaste mån avgränsas på grundval av befintliga regionala samarbetsstrukturer som inrättats av medlemsstaterna och kommissionen, särskilt de regionala grupper som inrättats enligt förordning (EU) nr 347/2013 om riktlinjer för transeuropeiska energinfrastrukturer¹⁷ (TEN-E-förordningen). Eftersom denna förordning och förordningen om transeuropeiska energinät har olika syften kan dock de regionala grupperna skilja sig åt i storlek och utformning.
- (19) Vid tillämpningen av denna förordning bör följande kriterier därför beaktas vid avgränsningen av de regionala grupperna: försörjningsmönster, befintliga och planerade sammanlänkningskapacitet mellan medlemsstaterna, marknadens utveckling och mognadsgrad, befintliga regionala samarbetsstrukturer samt antalet medlemsstater i en region, vilket bör vara begränsat för att säkerställa att gruppen har en hanterbar storlek.
- (20) Medlemsstaterna bör inrätta en samarbetsmekanism inom varje region för att möjliggöra det regionala samarbetet. Denna mekanism eller dessa mekanismer bör utvecklas i tillräckligt god tid för att en riskbedömning ska kunna göras och ändamålsenliga planer utarbetas på regional nivå. Medlemsstaterna är fria att komma överens om en samarbetsmekanism som är bäst lämpad för en viss region. Kommissionen bör ha en stödjande roll i den övergripande processen och dela med sig av bästa praxis för att utforma regionalt samarbete, såsom en roterande samordnande roll inom regionen för utarbetande av de olika handlingarna eller för inrättande av särskilda organ. I avsaknad av en överenskommelse om samarbetsmekanismerna kan kommissionen föreslå en lämplig samarbetsmekanism för en viss region.
- (21) När behöriga myndigheter gör en övergripande riskbedömning som ska förberedas på regional nivå bör de bedöma fysiska, tekniska, kommersiella, ekonomiska, sociala, politiska och marknadsrelaterade risker samt eventuella andra relevanta risker, vid behov inbegripet avbrott i försörjningen från den största enskilda leverantören. Alla risker bör hanteras med effektiva, proportionerliga och icke-diskriminerande åtgärder som ska utarbetas inom ramen för den förebyggande åtgärdsplanen och krisplanen. Resultaten av riskbedömningarna bör också bidra till de riskbedömningar av alla faror som föreskrivs i artikel 6 i beslut nr 1313/2013/EU¹⁸.
- (22) För att bidra till riskbedömningarna bör Europeiska nätverket av systemansvariga för överföringssystemen för gas (nedan kallat *Entso för gas*), i samråd med gruppen för samordning av gasförsörjningen och Europeiska nätverket av systemansvariga för

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 347/2013 av den 17 april 2013 om riktlinjer för transeuropeiska energinfrastrukturer och om upphävande av beslut nr 1364/2006/EG och om ändring av förordningarna (EG) nr 713/2009, (EG) nr 714/2009 och (EG) nr 715/2009 (EUT L 115, 25.4.2013, s. 39).

¹⁸ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU av den 17 december 2013 om en civilskyddsmekanism för unionen (EUT L 347, 20.12.2013, s. 24).

överföringssystemen för el (Entso för el), genomföra unionsomfattande simuleringar liknande det stresstest som genomfördes 2014.

- (23) För att säkerställa högsta beredskap för att undvika ett avbrott i försörjningen och mildra dess effekter om ett sådant ändå skulle inträffa, måste de behöriga myndigheterna i en given region utarbeta förebyggande handlingsplaner och krisplaner, efter samråd med berörda aktörer. De regionala planerna bör beakta varje medlemsstats särdrag. De bör också tydligt definiera naturgasföretagens och de behöriga myndigheternas roller och ansvar. I nationella åtgärder som ska utformas bör man ta full hänsyn till de regionala åtgärder som fastställs i den förebyggande åtgärdsplanen och krisplanen. De bör vara utformade så att nationella risker hanteras på ett sådant sätt att de möjligheter som regionalt samarbete erbjuder utnyttjas fullt ut. Planerna bör vara av teknisk och operativ karaktär och ha till funktion att förhindra att en krissituation eskalerar och mildra dess effekter. Planerna bör beakta elsystemens säkerhet och vara förenliga med energiunionens verktyg för strategisk planering och rapportering.
- (24) Därför bör rollerna och ansvaret för alla naturgasföretag och behöriga myndigheter fastställas exakt för att den inre gasmarknaden ska fungera väl, särskilt vid försörjningsavbrott och kriser. Dessa roller och ansvar bör fastställas på ett sätt som säkerställer att en strategi med tre nivåer respekteras, vilket betyder att i första hand de berörda naturgasföretagen och branschen, sedan medlemsstaterna på nationell eller regional nivå och därefter unionen engageras. Med denna förordning ska naturgasföretag och kunder kunna förlita sig på marknadsmekanismerna under så lång tid som möjligt vid avbrott. Den bör dock också innehålla bestämmelser om mekanismer som kan tillgripas när marknaderna ensamma inte längre på ett lämpligt sätt kan hantera ett avbrott i gasförsörjningen.
- (25) I händelse av en försörjningskris bör marknadsaktörerna ges tillräckliga möjligheter att bemöta situationen med marknadsbaserade åtgärder. När marknadsåtgärderna har uttömts och de fortfarande är otillräckliga, bör medlemsstaterna och deras behöriga myndigheter vidta åtgärder för att undanröja eller mildra konsekvenserna av försörjningskrisen.
- (26) Närhelst medlemsstaterna planerar att införa icke marknadsbaserade åtgärder bör sådana åtgärder åtföljas av en beskrivning av deras ekonomiska effekter. Detta garanterar att kunderna får den information de behöver om kostnaderna för sådana åtgärder och säkerställer att åtgärderna är transparenta, särskilt när det gäller deras andel av gaspriset.
- (27) I mars 2015 efterlyste Europeiska rådet möjligheter till frivilliga mekanismer för aggregering av efterfrågan i fullständig överensstämmelse med Världshandelsorganisationens (WTO) bestämmelser och EU:s konkurrensregler. Detta skulle göra det möjligt för medlemsstater och naturgasföretag att undersöka de potentiella fördelarna med gemensamma inköp av naturgas som ett sätt att hantera situationer med försörjningsbrist i enlighet med dessa bestämmelser.
- (28) Åtgärder på efterfrågesidan, t.ex. en övergång till andra bränslen eller minskad gasförsörjning till stora industrikunder på ett ekonomiskt effektivt sätt kan ha en viktig roll för att säkerställa energitryggheten, om de kan vidtas snabbt och avsevärt minskar efterfrågan vid ett avbrott i försörjningen. Mer bör göras för att främja effektiv energianvändning, särskilt när det behövs åtgärder på efterfrågesidan. Miljökonsekvenserna av eventuella föreslagna åtgärder på efterfråge- respektive utbudssidan måste beaktas och företrädare bör i möjligaste mån ges åtgärder som har

minst miljöpåverkan. Samtidigt måste försörjningstrygghets- och konkurrenskraftsaspekter beaktas.

- (29) När de behöriga myndigheterna utarbetar och genomför den förebyggande åtgärdsplanen och krisplanen bör de alltid ta hänsyn till en säker drift av gassystemet på regional och nationell nivå. I dessa planer måste de ange de tekniska begränsningar som påverkar nätdriften, inklusive de tekniska och säkerhetsmässiga orsakerna till möjliga flödesminskningar i händelse av en kris.
- (30) I vissa EU-regioner tillhandahålls lågvärdesgas. På grund av sina egenskaper kan den inte användas i anordningar som är avsedda för högvärdesgas. Det är dock möjligt att använda högvärdesgas i anordningar som är avsedda för lågvärdesgas, förutsatt att den har konverterats till lågvärdesgas, till exempel genom tillsats av kväve. Lågvärdesgasernas specifika egenskaper bör beaktas på nationell och regional nivå och de bör även beaktas i samband med riskbedömningen och den förebyggande åtgärdsplanen och krisplanerna.
- (31) Det är nödvändigt att säkerställa förutsebarhet vad gäller den åtgärd som ska vidtas i en kris, så att alla marknadsaktörer ges tillräckliga möjligheter att reagera och förbereda sig på sådana omständigheter. De behöriga myndigheterna bör därför som regel följa sin krisplan. I vederbörligen motiverade undantagsfall bör de tillåtas att vidta åtgärder som avviker från dessa planer. Det är också viktigt att sättet att tillkännage krissituationer görs mer öppet och förutsägbart. Information om systembalansställningen (överföringsnätets allmänna status), som är den ram som anges i kommissionens förordning (EU) nr 312/2014¹⁹, kan spela en viktig roll i detta avseende. Denna information bör vara tillgänglig för behöriga myndigheter och de nationella tillsynsmyndigheterna, om de senare inte är den behöriga myndigheten i realtid.
- (32) De förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna bör uppdateras regelbundet och offentliggöras. De bör genomgå sakkunnigbedömning. Sakkunnigbedömningen möjliggör tidig identifiering av inkonsekvenser och åtgärder som kan äventyra andra medlemsstaters försörjningstrygghet, och garanterar därmed att planer från olika regioner är förenliga med varandra. Den gör det också möjligt för medlemsstaterna att utbyta bästa praxis.
- (33) För att garantera att krisplanerna alltid är uppdaterade och effektiva bör medlemsstaterna genomföra test mellan uppdateringarna av planerna genom att simulera scenarier med hög och medelhög inverkan och reaktioner i realtid. De behöriga myndigheterna bör lägga fram testresultaten för gruppen för samordning av gasförsörjningen.
- (34) Obligatoriska övergripande mallar som inkluderar alla de risker som ska omfattas av riskbedömningen och alla delar av de förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna behövs för att underlätta riskbedömningen och utarbetandet av planerna samt en sakkunnigbedömning och kommissionens bedömning av dem.
- (35) För att underlätta kommunikationen mellan medlemsstaterna och kommissionen måste riskbedömningar, förebyggande åtgärdsplaner, krisplaner och övriga handlingar och informationsutbyten som omfattas av denna förordning anmälas via ett elektroniskt anmälningssystem.

¹⁹ Kommissionens förordning (EU) nr 312/2014 av den 26 mars 2014 om fastställandet av nätföreskrifter för balansering av överföringsnät för gas (EUT L 91, 27.3.2014, s. 15).

- (36) Såsom framgick av det stresstest som genomfördes i oktober 2014 behövs det solidaritet för att trygga försörjningen i hela unionen och hålla de totala kostnaderna så låga som möjligt. Om en kris tillkännages i en medlemsstat bör ett tvåstegsförfarande tillämpas för att stärka solidariteten. För det första bör alla medlemsstater som har infört högre normer för försörjning sänka dem till standardvärden för att göra gasmarknaden mer likvid. För det andra, om det första steget inte genererar den försörjning som behövs, bör ytterligare åtgärder vidtas av angränsande medlemsstater, även om ingen krissituation råder, för att säkerställa försörjningen till hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar i den medlemsstat som drabbats av krisen. Medlemsstaterna bör identifiera och beskriva närmare dessa solidaritetsåtgärder i sina krisplaner för att säkerställa en rättvis och skälig ersättning till naturgasföretagen.
- (37) Solidariteten på europeisk nivå bör också vid behov visas i form av bistånd för civilskydd från unionen och medlemsstaterna. Sådant bistånd bör underlättas och samordnas genom unionens civilskyddsmekanism, inrättad genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU²⁰, som syftar till att stärka samarbetet mellan unionen och medlemsstaterna och underlätta samordningen på civilskyddsområdet i syfte att förbättra effektiviteten hos system för förebyggande av, beredskap för och insatser vid naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människor.
- (38) Tillgång till relevant information är av avgörande betydelse för att bedöma läget beträffande försörjningstryggheten i en viss medlemsstat eller region eller i unionen. Medlemsstaterna och kommissionen behöver framför allt regelbunden tillgång till information från naturgasföretag vad gäller de viktigaste parametrarna för gasförsörjningen som ett grundläggande inslag vid utformningen av politiken för försörjningstrygghet. Under vederbörligen motiverade omständigheter, oberoende av om en krissituation tillkännagetts eller inte, bör det också vara möjligt att få tillgång till ytterligare information som behövs för att göra en övergripande bedömning av gasförsörjningsläget. Denna ytterligare information är i normalfallet icke-prisrelaterad information om gasleveranser, t.ex. lägsta och högsta gasvolym, leveranspunkter eller försörjningsmarginaler. Den skulle till exempel kunna begäras i händelse av förändringar i mönstret för gasförsörjning till en viss köpare eller vissa köpare i en medlemsstat som inte skulle förväntas om marknaderna fungerade normalt och som skulle kunna påverka gasförsörjningen i unionen eller delar av denna.
- (39) I mars 2015 konstaterade Europeiska rådet att gasförsörjningsavtal med leverantörer från tredjeländer bör göras mer transparenta och förenliga med unionens energitrygghetsbestämmelser; I detta sammanhang bör en effektiv och målinriktad mekanism för medlemsstaternas tillgång till viktiga gasförsörjningsavtal säkerställa en heltäckande bedömning av relevanta risker som kan leda till ett avbrott i försörjningen eller störa de nödvändiga motåtgärderna om en kris ändå skulle uppstå. Enligt den mekanismen bör vissa viktiga gasförsörjningsavtal automatiskt anmälas till medlemsstaterna omedelbart efter att ha slutits. En skyldighet att anmäla ett avtal automatiskt måste dock vara proportionerlig. Tillämpningen av denna skyldighet på avtal mellan en leverantör och en köpare som omfattar 40 % av den nationella marknaden innebär en korrekt avvägning i fråga om administrativ effektivitet och fastställer tydliga skyldigheter för marknadsaktörer. Detta betyder inte att andra gasförsörjningsavtal inte är relevanta för försörjningstryggheten. Medlemsstaterna bör

²⁰ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU av den 17 december 2013 om en civilskyddsmekanism för unionen (EUT L 347, 20.12.2013, s. 24).

därför ha rätt att begära andra avtal som kan inverka negativt på försörjningstryggheten i en medlemsstat eller region eller i unionen som helhet. Kommissionen bör ha samma tillgång till gasförsörjningsavtal som medlemsstaterna, med tanke på dess roll när det gäller att bedöma de förebyggande åtgärdsplanernas och krisplanernas konsekvens och effektivitet för att hantera riskerna för försörjningstryggheten på nationell och regional nivå och EU-nivå. Kommissionen får uppmana medlemsstaterna att ändra planerna för att ta hänsyn till den information som erhålls genom avtalen. Det bör säkerställas att kommersiellt känsliga uppgifter förblir konfidentiella. Bättre tillgång till information om kommersiella avtal för kommissionen bör inte påverka dess pågående insatser för att övervaka gasmarknaden, och kommissionen bör ingripa om överträdelser av unionsrätten konstateras. Bestämmelserna i denna förordning bör inte påverka kommissionens rätt att inleda överträdelseförfaranden i enlighet med artikel 258 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och att kontrollera att konkurrensreglerna, däribland reglerna om statligt stöd, efterlevs.

- (40) Gruppen för samordning av gasförsörjningen bör fungera som rådgivare åt kommissionen för att bidra till samordningen av åtgärder för en trygg försörjning i händelse av en kris på unionsnivå. Gruppen bör även kontrollera lämpligheten och ändamålsenligheten i åtgärder som ska vidtas enligt denna förordning, inklusive konsekvensen i förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner som utarbetats av olika regioner och granskas av grupper av sakkunniga.
- (41) Ett av unionens mål är att stärka energigemenskapen, vilket skulle säkerställa ett effektivt genomförande av unionens regelverk i energifrågor, energimarknadsreformer och stimulerande investeringar i energisektorn genom en närmare integration mellan unionens och energigemenskapens energimarknader. Detta innebär också att man inför en gemensam krisförvaltning genom att föreslå förebyggande planer och krisplaner på regional nivå som inbegriper de fördragsslutande parterna i energigemenskapen. I kommissionens meddelande från oktober 2014 om det europeiska gassystemets förmåga att klara försörjningsavbrott på kort sikt hänvisas till behovet av att tillämpa regler för den inre energimarknaden på energiflödet mellan unionens medlemsstater och de avtalsslutande parterna i energigemenskapen. För att säkerställa en effektiv krishantering över gränserna mellan unionens medlemsstater och de avtalsslutande parterna, bör de nödvändiga åtgärderna efter antagandet av en gemensam akt i det här sammanhanget fastställas så att ett särskilt samarbete med varje enskild avtalsslutande part i energigemenskapen kan inledas när de nödvändiga gemensamma bestämmelserna vederbörligen har införts.
- (42) Eftersom gasförsörjning från tredjeländer är av central betydelse för gasförsörjningen i unionen bör kommissionen samordna insatserna med avseende på tredjeländer, och tillsammans med leverantörländerna och transitländerna ta fram strategier för att hantera krissituationer och säkerställa ett stabilt gasflöde till unionen. Kommissionen bör ges befogenhet att inrätta en arbetsgrupp för övervakning av gasflödena till unionen i krissituationer, i samråd med berörda tredjeländer, och, i de fall en kris uppstår till följd av svårigheter i ett tredjeland, agera som medlare och förhandlare.
- (43) Om det finns tillförlitliga uppgifter om en situation utanför unionen som hotar försörjningstryggheten i en eller flera medlemsstater och som kan aktivera en mekanism för tidig varning som involverar unionen och ett tredjeland bör kommissionen utan dröjsmål underrätta gruppen för samordning av gasförsörjningen, och unionen bör vidta lämpliga åtgärder för att neutralisera situationen.

- (44) Medlemsstater som agerar på egen hand kan inte på ett tillfredsställande sätt uppnå syftet med denna förordning, nämligen att garantera en trygg gasförsörjning i unionen. Med tanke på åtgärdens omfattning eller verkningar uppnås syftet bättre på unionsnivå. Unionen får därför vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (45) För att möjliggöra en snabb reaktion från unionens sida på ändrade förhållanden när det gäller en trygg gasförsörjning bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändring av regioner och mallar för riskbedömning och planer. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, även på expertnivå. Då den förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta dokument samtidigt skickas till Europaparlamentet och rådet i tid och på lämpligt sätt.
- (46) Förordning (EU) nr 994/2010 bör upphävas. För att undvika en lucka bör de förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner som utarbetats i enlighet med förordning (EG) nr 994/2010 gälla tills de nya förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner som upprättats enligt denna förordning antas för första gången.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

Bestämmelserna i denna förordning syftar till att trygga gasförsörjningen genom att en väl och kontinuerligt fungerande inre marknad för naturgas (nedan kallad *gas*) säkerställs, genom att det blir möjligt att vidta extraordinära åtgärder när marknaden inte längre kan leverera den nödvändiga försörjningen av gas och genom tydligt fastställt och fördelat ansvar mellan naturgasföretag, medlemsstaterna och unionen avseende både förebyggande åtgärder och åtgärder till följd av faktiska avbrott i försörjningen. Genom denna förordning upprättas i solidarisk anda även transparenta mekanismer för samordning av krisberedskap och krishantering på medlemsstatsnivå, regional nivå och unionsnivå.

Artikel 2

Definitioner

Vid tillämpningen av denna förordning ska definitionerna i artikel 2 i direktiv 2009/73/EG²¹ och artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2009²² tillämpas.

Dessutom gäller följande definitioner:

- (1) *skyddade kunder*: hushållskunder som är anslutna till ett distributionsnät för gas och som dessutom, om den berörda medlemsstaten så beslutar, kan omfatta en eller flera av följande:

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 2003/55/EG (EUT L 211, 14.8.2009, s. 94).

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till naturgasöverföringsnäten och om upphävande av förordning (EG) nr 1775/2005 (EUT L 211, 14.8.2009, s. 36).

- (a) Små och medelstora företag, förutsatt att de är anslutna till ett distributionsnät för gas, eller viktiga samhällstjänster, förutsatt att de är anslutna till ett distributions- eller överföringsnät för gas, och förutsatt att dessa företag eller tjänster inte tillsammans motsvarar mer än 20 % av den årliga slutliga gaskonsumtionen i den medlemsstaten.
- (b) Fjärrvärmeanläggningar i den utsträckning som de tillhandahåller värme till hushållskunder eller till de kunder eller tjänster som avses i led a, förutsatt att dessa anläggningar inte kan övergå till andra bränslen och är anslutna till ett distributions- eller överföringsnät för gas.
- (2) *viktig samhällstjänst*: en hälso- och sjukvårds-, räddnings- eller säkerhetstjänst.
- (3) *nationell tillsynsmyndighet*: en nationell tillsynsmyndighet som har utsetts i enlighet med artikel 39.1 i direktiv 2009/73/EG.

Artikel 3

Ansvar för att trygga gasförsörjningen

1. Naturgasföretagen, medlemsstaterna (framför allt genom sina behöriga myndigheter) och kommissionen ska tillsammans ansvara för att trygga gasförsörjningen inom ramen för sina respektive verksamhets- och behörighetsområden.
2. Varje medlemsstat ska utse en nationell statlig myndighet eller en nationell tillsynsmyndighet som behörig myndighet som säkerställer genomförandet av de åtgärder som föreskrivs i denna förordning. De behöriga myndigheterna ska samarbeta med varandra vid genomförandet av denna förordning. Medlemsstaterna får tillåta att den behöriga myndigheten delegerar specifika uppgifter som anges i denna förordning till andra organ. Delegerade uppgifter ska utföras under överinseende av den behöriga myndigheten och anges närmare i de planer som avses i artikel 7. Tillkännagivandet av någon av de krisnivåer som avses i artikel 10.1 får endast delegeras till en offentlig myndighet.
3. Varje medlemsstat ska utan dröjsmål meddela kommissionen den behöriga myndighetens namn och eventuella ändringar av detta. Varje medlemsstat ska offentliggöra namnet på den behöriga myndigheten.
4. När den behöriga myndigheten genomför de åtgärder som föreskrivs i denna förordning ska den fastställa de olika berörda aktörernas roller och ansvar på ett sådant sätt som säkerställer att en ansats i tre steg respekteras, vilket betyder att i första hand de berörda naturgasföretagen och industrin, sedan medlemsstaterna på nationell eller regional nivå och därefter unionen engageras.
5. Kommissionen ska när så är lämpligt samordna de behöriga myndigheternas verksamhet på regional nivå och unionsnivå i enlighet med denna förordning, bland annat genom den grupp för samordning av gasförsörjningen som avses i artikel 14 eller den krishanteringsgrupp som avses i artikel 11.4, i synnerhet i händelse av en krissituation på regional nivå eller unionsnivå i enlighet med definitionen i artikel 11.1.
6. De åtgärder för att trygga försörjningen som anges i de förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna ska vara klart definierade, transparenta, proportionerliga, icke-diskriminerande och kontrollerbara, och ska inte i onödan snedvrider konkurrensen och en väl fungerande inre gasmarknad och inte heller äventyra gasförsörjningstryggheten i andra medlemsstater eller i unionen som helhet.

7. Sammansättningen av regioner för det regionala samarbete som föreskrivs i denna förordning ska baseras på följande kriterier:
- (a) Geografisk närhet.
 - (b) Befintliga och planerade sammanlänknings- och sammanlänkningskapacitet mellan medlemsstater samt försörjningsmönstren.
 - (c) Möjligheten att slå samman resurser och göra en avvägning av riskerna för gasförsörjningstryggheten i hela regionen.
 - (d) marknadsutveckling och marknadens mognadsgrad,
 - (e) Hanterbart antal medlemsstater i varje region.
 - (f) Befintliga regionala samarbetsstrukturer, i möjligaste mån.

Förteckningen över regionerna och deras sammansättning anges i bilaga I.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 18 för att ändra bilaga I på grundval av de kriterier som anges i första stycket i denna punkt, om omständigheterna föranleder ett behov av en ändring av en region.

Artikel 4

Normer för infrastruktur

1. Varje medlemsstat eller, när en medlemsstat så beslutar, den behöriga myndigheten ska se till att nödvändiga åtgärder vidtas så att den tekniska kapaciteten hos den infrastruktur som återstår, beräknad i enlighet med N-1-formeln i punkt 2 i bilaga II, efter ett avbrott i den största enskilda gasinfrastrukturen, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2, kan tillgodose den totala efterfrågan på gas i det beräknade området under en dag med exceptionellt hög efterfrågan på gas, vilket statistiskt sett inträffar en gång vart tjugonde år. Detta ska inte påverka de systemansvarigas ansvar att göra motsvarande investeringar eller det ansvar som de systemansvariga för överföringssystemen har i enlighet med direktiv 2009/73/EG och förordning (EG) nr 715/2009.
2. Skyldigheten att säkerställa att den återstående infrastrukturen har teknisk kapacitet att tillgodose den totala efterfrågan på gas i enlighet med punkt 1 ska också anses vara uppfylld om den behöriga myndigheten i den förebyggande åtgärdsplanen kan visa att ett försörjningsavbrott i tillräcklig utsträckning och på ett lägligt sätt kan kompenseras genom lämpliga marknadsbaserade åtgärder på efterfrågesidan. För detta ändamål ska formeln i punkt 4 i bilaga II användas.
3. Om det är lämpligt utifrån den riskbedömning som avses i artikel 6 får de behöriga myndigheterna i angränsande medlemsstater komma överens om att gemensamt fullgöra den skyldighet som fastställs i punkt 1 i den här artikeln. I detta fall ska de behöriga myndigheterna i den förebyggande åtgärdsplanen ge en beräkning av N-1-formeln tillsammans med en förklaring av hur denna skyldighet fullgörs genom de överenskomna arrangemangen. Punkt 5 i bilaga II ska tillämpas.
4. De systemansvariga för överföringssystemen ska se till att det finns ständig fysisk kapacitet för transport av gas i båda riktningarna (kapacitet för dubbelriktade flöden) för alla sammanlänknings- mellan medlemsstaterna, utom
 - (a) i fall av sammanlänknings- till produktionsanläggningar, till LNG-anläggningar och till distributionsnät, eller

(b) om ett undantag från denna skyldighet har beviljats.

Bilaga III ska tillämpas på förfarandet för att möjliggöra eller öka en ständig kapacitet för dubbelriktade flöden via en sammanlänkning eller för att erhålla eller förlänga ett undantag från denna skyldighet.

5. De nationella tillsynsmyndigheterna ska, i syfte att ge lämpliga incitament när de på ett transparent och detaljerat sätt fastställer eller godkänner tariffer eller metoder i enlighet med artikel 41.8 i direktiv 2009/73/EG och artikel 13 i förordning (EG) nr 715/2009, ta hänsyn till de faktiska kostnaderna för att fullgöra skyldigheten enligt punkt 1 och kostnaderna för att möjliggöra ständig kapacitet för dubbelriktade flöden.
6. Om marknaden inte efterfrågar investeringar för att möjliggöra eller öka en ständig kapacitet för dubbelriktade flöden och om de investeringarna medför kostnader i fler än en medlemsstat eller i en medlemsstat till förmån för en annan medlemsstat, ska de nationella tillsynsmyndigheterna i alla berörda medlemsstater gemensamt besluta om fördelningen av kostnaderna innan ett investeringsbeslut fattas. Kostnadsfördelningen ska göras i synnerhet med hänsyn till i vilken proportionell utsträckning infrastrukturinvesteringarna för ökad försörjningstrygghet i de berörda medlemsstaterna samt de investeringar i den berörda infrastrukturen som redan gjorts medför fördelar.
7. Den behöriga myndigheten ska se till att all ny överföringsinfrastruktur bidrar till försörjningstryggheten genom att utveckla ett väl sammanlänkat nät, vid behov även genom ett tillräckligt antal gränsöverskridande entry- och exitpunkter utifrån efterfrågan på marknaden och de identifierade riskerna. Den behöriga myndigheten ska i riskbedömningen bedöma om det finns interna flaskhalsar och huruvida den nationella entrykapaciteten och infrastrukturen, särskilt överföringsnäten, kan anpassa de nationella och gränsöverskridande gasflödena till scenarier med avbrott i den största enskilda gasinfrastruktur på nationell nivå och den största enskilda gasinfrastruktur av gemensamt intresse för regionen som identifierats vid riskbedömningen.
8. Luxemburg, Slovenien och Sverige ska, genom ett undantag, inte vara bundna av, men eftersträva att fullgöra, skyldigheten i punkt 1 i denna artikel och samtidigt trygga gasförsörjningen till skyddade kunder i enlighet med artikel 5. Det undantaget ska gälla under förutsättning att
 - (a) Luxemburg har minst två sammanlänkningslinjer med andra medlemsstater, minst två olika försörjningskällor och inga gaslagringsanläggningar på sitt territorium,
 - (b) Slovenien har minst två sammanlänkningslinjer med andra medlemsstater, minst två olika försörjningskällor och inga gaslagringsanläggningar eller någon LNG-anläggning på sitt territorium,
 - (c) Sverige inte har någon gastransit till andra medlemsstater på sitt territorium och har en årlig inrikes bruttogaskonsumtion på mindre än 2 Mtoe samt att mindre än 5 % av landets totala primära energikonsumtion kommer från gas.

Luxemburg, Slovenien och Sverige ska på ett transparent, detaljerat och icke-diskriminerande sätt säkerställa regelbundna marknadstester för infrastrukturinvesteringar och offentliggöra resultaten av dessa tester. De ska informera kommissionen om alla eventuella förändringar av de förhållanden som

anges i det stycket. Det undantag som avses i första stycket ska upphöra att gälla om minst ett av de villkoren inte uppfylls.

Luxemburg, Slovenien och Sverige ska senast den 3 december 2018 översända en rapport till kommissionen med uppgifter om situationen avseende de villkor som avses i det stycket och utsikterna för fullgörande av skyldigheten enligt punkt 1, med hänsyn till de ekonomiska konsekvenserna av att uppfylla normerna för infrastruktur, resultaten av marknadstestet samt gasmarknadens utveckling och gasinfrastrukturprojekt i regionen. På grundval av den rapporten och om de respektive villkor som anges i första stycket fortfarande uppfylls kan kommissionen besluta att undantaget får fortsätta att gälla under ytterligare fyra år. Om ett positivt beslut fattas ska förfarandet i detta stycke upprepas efter fyra år.

Artikel 5

Normer för försörjning

1. Den behöriga myndigheten ska kräva att naturgasföretag, som den identifierar, vidtar åtgärder för att säkerställa försörjning av gas till medlemsstatens skyddade kunder
 - (a) vid extrema temperaturer under en sjudagarsperiod som statistiskt sett inträffar en gång vart tjugonde år,
 - (b) under en period på minst 30 dagar med exceptionellt hög efterfrågan på gas som statistiskt sett inträffar en gång vart tjugonde år,
 - (c) under minst 30 dagar i händelse av ett avbrott hos den största enskilda gasförsörjningsinfrastrukturen under genomsnittliga vinterförhållanden.

Senast den 31 mars 2017 ska medlemsstaterna meddela kommissionen sin definition av skyddade kunder, de skyddade kundernas årliga gasförbrukningsvolym och hur stor andel de utgör av den totala årliga slutliga gasförbrukningen i den medlemsstaten. Om en medlemsstat i sin definition av skyddade kunder inbegriper de kategorier som avses i artikel 2.1 a eller 2.1 b ska den i anmälan till kommissionen precisera de gaskonsumtionsvolym som motsvarar konsumenter som hör till dessa kategorier och den andel som var och en av dessa grupper av konsumenter utgör i förhållande till den årliga slutliga gasanvändningen.

Den behöriga myndigheten ska identifiera de naturgasföretag som avses i första stycket och ange dem i den förebyggande åtgärdsplanen. Eventuella nya åtgärder som planeras för att säkerställa normerna för försörjning ska följa det förfarande som fastställs i artikel 8.4.

Medlemsstaterna får fullgöra skyldigheten i första stycket genom att ersätta gas med en annan energikälla i den mån samma skyddsnivå uppnås.

2. Alla eventuella höjningar av normer för försörjning som pågår längre än den period på 30 dagar som avses i punkt 1 b och c eller eventuella ytterligare skyldigheter som införts av försörjningstrygghetsskäl ska grundas på den riskbedömning som avses i artikel 6, ska anges i den förebyggande åtgärdsplanen och ska
 - (a) överensstämma med artikel 3.6,
 - (b) inte inverka negativt på någon annan medlemsstats möjlighet att trygga försörjningen till sina skyddade kunder i enlighet med denna artikel i händelse av en krissituation på nationell eller regional nivå eller unionsnivå, och

- (c) uppfylla de kriterier som anges i artikel 11.5 i händelse av en krissituation på regional nivå eller unionsnivå.

En motivering till varför de åtgärder som avses i första stycket är förenliga med de villkor som föreskrivs i det stycket ska tas med i den förebyggande åtgärdsplanen. Dessutom ska varje ny åtgärd som avses i första stycket följa det förfarande som fastställs i artikel 8.4.

3. Efter de tidsperioder som fastställts av den behöriga myndigheten i enlighet med punkterna 1 och 2 eller på strängare villkor än de som anges i punkt 1 ska den behöriga myndigheten och naturgasföretagen bemöda sig om att i största möjliga utsträckning upprätthålla gasförsörjningen, i synnerhet till skyddade kunder.
4. De skyldigheter som åläggs naturgasföretag för att uppfylla normerna för försörjning enligt denna artikel ska vara icke-diskriminerande och får inte leda till en orimlig börda för dessa företag.
5. Naturgasföretag ska ha rätt att fullgöra sina skyldigheter enligt denna artikel på regional nivå eller unionsnivå, i förekommande fall. De behöriga myndigheterna får inte kräva att normerna i denna artikel uppfylls på grundval av infrastruktur som är lokaliserad enbart inom deras territorium.
6. De behöriga myndigheterna ska se till att förutsättningar skapas för försörjning till skyddade kunder utan att detta hindrar den inre energimarknaden från att fungera, och till ett pris som respekterar leveransernas marknadsvärde.

Artikel 6 **Riskbedömning**

1. De behöriga myndigheterna i varje region som ingår i förteckningen i bilaga I ska gemensamt göra en bedömning på regional nivå av alla risker som påverkar en trygg gasförsörjning. Bedömningen ska beakta alla relevanta risker, till exempel naturkatastrofer och tekniska, kommersiella, ekonomiska, sociala, politiska och marknadsmässiga risker. Riskbedömningen ska utföras på följande sätt:
 - (a) Genom att använda de normer som anges i artiklarna 4 och 5. Riskbedömningen ska beskriva beräkningen av N-1-formeln på nationell nivå och omfatta en beräkning av N-1-formeln på regional nivå. Riskbedömningen ska också inbegripa de antaganden som använts, inklusive antagandena för beräkning av N-1-formeln på regional nivå, och de uppgifter som krävs för en sådan beräkning. Beräkningen av N-1-formeln på nationell nivå ska åtföljas av en simulering av ett avbrott i den största enskilda infrastrukturen med hjälp av en hydraulisk modell samt en beräkning av N-1-formeln med beaktande av en lagrad gasmängd på 30 % respektive 100 % av den totala kapaciteten,
 - (b) Genom att beakta alla relevanta nationella och regionala omständigheter, särskilt marknadsstorlek, nätkonfiguration, faktiska flöden, inklusive utflöden från den berörda medlemsstaten, möjligheten till fysiska flöden av gas i båda riktningarna, inklusive det eventuella behovet av därav följande förstärkning av överföringssystemet, förekomsten av produktion och lagring, gasens betydelse i energimixen, särskilt i förhållande till fjärrvärme- och elproduktion och för industriverksamheter, samt hänsynstaganden rörande säkerhet och gaskvalitet.
 - (c) Genom att tillämpa olika scenarier med exceptionellt stor efterfrågan på gas och försörjningsavbrott, med hänsyn tagen till historia, sannolikhet, årstid,

frekvens och varaktighet för deras förekomst och en bedömning av deras sannolika konsekvenser, till exempel

- i) störningar i den infrastruktur som är relevant för försörjningstryggheten, särskilt överföringsinfrastruktur, lager eller LNG-anläggningar, inbegripet den största infrastruktur som identifierats för beräkningen av N-1-formeln,
 - ii) avbrott i försörjningen från leverantörer i tredjeland samt, i förekommande fall, geopolitiska risker.
- (d) Genom att kartlägga riskernas växelverkan och samband med andra medlemsstater, bland annat vad gäller sammanlänkningskapacitet, gränsöverskridande försörjning, gränsöverskridande tillträde till lagringsanläggningar och kapacitet för dubbelriktade flöden.
- (e) Genom att ta hänsyn till den maximala sammanlänkningskapaciteten vid varje anslutningspunkt för ingående och utgående gas vid landsgränserna samt olika lagerfyllnadsnivåer.
2. De behöriga myndigheterna i varje region ska komma överens om en samarbetsmekanism för att genomföra en riskbedömning inom den tidsfrist som föreskrivs i punkt 5 i denna artikel. De behöriga myndigheterna ska rapportera till gruppen för samordning av gasförsörjningen om den överenskomna samarbetsmekanismen för utförande av riskbedömningen 18 månader innan tidsfristen för antagande av riskbedömningen och uppdateringarna av riskbedömningen löper ut. Kommissionen kan ha en övergripande underlättande roll i utarbetandet av riskbedömningen, framför allt när det gäller upprättandet av samarbetsmekanismen. Om de behöriga myndigheterna i en region inte kommer överens om en samarbetsmekanism får kommissionen föreslå en samarbetsmekanism för denna region.
- Inom den överenskomna samarbetsmekanismen ska varje behörig myndighet, ett år innan tidsfristen för anmälan av riskbedömningen löper ut, sprida och uppdatera alla nationella uppgifter som är nödvändiga för utarbetandet av riskbedömningen, särskilt för tillämpning av de olika scenarier som avses i punkt 1 c.
3. Riskbedömningen ska utarbetas i enlighet med mallen i bilaga IV. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 18 för att ändra dessa mallar.
4. Naturgasföretag, industriella gaskunder, de relevanta organisationer som företräder hushållens och de industriella gaskundernas intressen liksom medlemsstaterna och den nationella tillsynsmyndigheten (om denna inte är den behöriga myndigheten) ska samarbeta med de behöriga myndigheterna och på begäran tillhandahålla denna all information som krävs för riskbedömningen.
5. När riskbedömningen har godkänts av alla medlemsstater i regionen ska den anmälas till kommissionen för första gången senast den 1 september 2018. Riskbedömningen ska uppdateras vart fjärde år, om inte omständigheterna kräver att det sker oftare. Riskbedömningen ska beakta de framsteg som gjorts i fråga om nödvändiga investeringar för att uppfylla de infrastrukturnormer som fastställs i artikel 4 samt till de landsspecifika svårigheterna i samband med tillämpningen av nya alternativa lösningar. Den ska också bygga på de erfarenheter som vunnits genom simulering av de krisplaner som anges i artikel 9.2.

6. Entso för gas ska senast den 1 november 2017 göra en unionsomfattande simulering av scenarier med avbrott i försörjning och infrastruktur. Scenarierna ska fastställas av Entso för gas i samråd med gruppen för samordning av gasförsörjningen. De behöriga myndigheterna ska tillhandahålla Entso för gas de uppgifter som krävs för simuleringarna, till exempel efterfrågetoppar, produktionskapacitet och åtgärder på efterfrågesidan. De behöriga myndigheterna ska beakta resultaten av simuleringarna vid utarbetandet av riskbedömningar, förebyggande handlingsplaner och krisplaner. Den unionsomfattande simuleringen av scenarier med avbrott i försörjning och infrastruktur ska uppdateras vart fjärde år, om inte omständigheterna kräver att det sker oftare.

Artikel 7

Upprättande av en förebyggande åtgärdsplan och en krisplan

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter i varje region som förtecknas i bilaga I ska, efter samråd med naturgasföretagen, de relevanta organisationer som företräder hushållens och de industriella gaskundernas intressen, inklusive elproducenter, och de nationella tillsynsmyndigheterna om dessa inte är de behöriga myndigheterna, gemensamt fastställa
- (a) en förebyggande åtgärdsplan som innehåller de åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska de risker som identifierats i regionen, däribland risker med en rent nationell dimension, i enlighet med den riskbedömning som genomförts i enlighet med artiklarna 6 och 8, och
 - (b) en krisplan som innehåller de åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska konsekvenserna av ett avbrott i gasförsörjningen i regionen, inbegripet händelser med en rent nationell dimension, i enlighet med artikel 9.
2. De behöriga myndigheterna inom varje region ska komma överens om en samarbetsmekanism i tillräckligt god tid för att de ska hinna utarbeta planerna och göra det möjligt att anmäla dem och att anmäla de uppdaterade planerna.

De åtgärder som är nödvändiga för att undanröja och minska riskerna med en rent nationell dimension samt de åtgärder som måste vidtas för att undanröja eller minska konsekvenserna av händelser som, på grund av sin begränsade storlek, ska hanteras endast på nationell nivå, ska utarbetas av varje behörig myndighet i regionen och tas med i de planer som utarbetas på regional nivå. Dessa nationella åtgärder får inte på något sätt hindra effektiviteten i åtgärder som vidtas på regional nivå. Varje behörig myndighet ska också kartlägga områden som ska bli föremål för regionalt samarbete samt eventuella gemensamma åtgärder. De nationella åtgärderna samt förslagen rörande regionalt samarbete ska spridas till andra behöriga myndigheter i regionen ett år innan tidsfristen för anmälan av planerna löper ut.

De behöriga myndigheterna ska regelbundet rapportera till gruppen för samordning av gasförsörjningen om framstegen i utarbetandet och antagandet av de förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna. De behöriga myndigheterna ska framför allt rapportera till gruppen för samordning av gasförsörjningen om den överenskomna samarbetsmekanismen 18 månader innan tidsfristen för antagande av planerna och för uppdatering av planerna löper ut. Kommissionen kan ha en övergripande underlättande roll i utarbetandet av planerna, framför allt vad gäller upprättandet av samarbetsmekanismen. Om de behöriga myndigheterna i en region inte kommer överens om en samarbetsmekanism får kommissionen föreslå en

samarbetsmekanism för denna region. De ska säkerställa regelbunden kontroll av genomförandet av dessa planer.

3. Den förebyggande åtgärdsplanen och krisplanen ska utarbetas i enlighet med mallarna i bilaga V. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 18 för att ändra dessa mallar.
4. De förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna ska antas av samtliga medlemsstater i regionen, offentliggöras och anmälas till kommissionen senast den 1 mars 2019. Denna anmälan ska ske så snart planerna har antagits av samtliga medlemsstater i regionen. Kommissionen ska underrätta gruppen för samordning av gasförsörjningen om anmälan av planerna och offentliggöra dem på kommissionens webbplats.
5. Inom fyra månader från de behöriga myndigheternas anmälan ska kommissionen bedöma dessa planer med beaktande av sakkunnigbedömningen och de synpunkter som framförts inom gruppen för samordning av gasförsörjningen. Bilaga VI ska tillämpas på förfarandet för sakkunnigbedömning.

Kommissionen ska avge ett yttrande till de behöriga myndigheterna i regionen med en rekommendation om att se över den relevanta förebyggande åtgärdsplanen eller krisplanen, om det anses att planen

- (a) inte är tillräckligt effektiv för att minska de risker som kartlagts i riskbedömningen,
 - (b) är oförenlig med de riskscenarier som bedömts eller med planerna i en annan region,
 - (c) kan snedvrider konkurrensen eller hindra den inre energimarknadens funktion,
 - (d) inte följer bestämmelserna i denna förordning eller andra bestämmelser i unionslagstiftningen,
 - (e) äventyrar gasförsörjningstryggheten i andra medlemsstater eller i unionen som helhet.
6. De berörda behöriga myndigheterna ska inom tre månader från tillkännagivandet av kommissionens yttrande enligt punkt 4 anmäla den ändrade planen till kommissionen, eller informera kommissionen om skälen till att de motsätter sig rekommendationerna.

Vid oenighet får kommissionen inom tre månader efter de behöriga myndigheternas svar fatta ett beslut där den kräver att den berörda planen ändras. De behöriga myndigheterna ska anta och offentliggöra planen inom tre månader efter delgivningen av kommissionens beslut.

7. Kommersiellt känsliga uppgifter ska hållas konfidentiella.
8. De förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner som utarbetats i enlighet med förordning (EG) nr 994/2010, vid behov uppdaterade, ska fortsätta att gälla tills de förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner som avses i punkt 1 har upprättats för första gången.

Artikel 8

Innehållet i de förebyggande åtgärdsplanerna

1. Den förebyggande åtgärdsplanen ska innehålla följande:

- (a) Resultaten av riskbedömningen och en sammanfattning av de scenarier som beaktats i enlighet med artikel 6.1 c.
 - (b) Definitionen av skyddade kunder i varje medlemsstat i regionen och den information som beskrivs i artikel 5.1 andra stycket.
 - (c) De åtgärder, de volymer och den kapacitet som krävs för att uppfylla normerna för infrastruktur och försörjning i varje medlemsstat i regionen, i enlighet med artiklarna 4 och 5 samt, i förekommande fall, i vilken mån åtgärder på efterfrågesidan i tillräcklig grad kan kompensera i god tid för ett försörjningsavbrott som avses i artikel 4.2, identifiering av den största enskilda gasinfrastrukturen av gemensamt intresse om artikel 4.3 tillämpas, de nödvändiga gasvolymerna per kategori av skyddade kunder och per scenario enligt artikel 5.1 och alla eventuella skärpningar av normerna för försörjning enligt artikel 5.2, inbegripet en motivering till att villkoren i artikel 5.2 är uppfyllda och en beskrivning av en mekanism som gör det möjligt att tillfälligt mildra eventuellt skärpta normer för försörjning eller ytterligare skyldigheter i enlighet med artikel 12.
 - (d) Skyldigheter som åligger naturgasföretag och andra relevanta organ som sannolikt har en inverkan på en trygg gasförsörjning, till exempel skyldigheter som avser en säker drift av gassystemet.
 - (e) De övriga förebyggande åtgärder som är utformade för att hantera de risker som identifierats i riskbedömningen, till exempel de som avser behovet av att stärka sammanlänkningarna mellan medlemsstater som gränsar till varandra och möjligheten att vid behov diversifiera gasförsörjningsvägarna och -källorna för att hantera de risker som identifierats i syfte att i största möjliga utsträckning upprätthålla gasförsörjningen för samtliga kunder.
 - (f) Uppgifter om de ekonomiska effekterna, ändamålsenligheten och effektiviteten av de åtgärder som ingår i planen, inbegripet de skyldigheter som avses i led k.
 - (g) En beskrivning av hur de åtgärder som planen omfattar påverkar den inre energimarknadens och nationella marknaders funktion, inbegripet de skyldigheter som avses i led k.
 - (h) En beskrivning av åtgärdernas inverkan på miljön och konsumenterna.
 - (i) De mekanismer som ska användas för samarbete med andra medlemsstater, inbegripet mekanismer för utarbetande och genomförande av förebyggande åtgärdsplaner och krisplaner.
 - (j) Uppgifter om befintliga och framtida sammanlänkningar, inklusive de som ger tillgång till unionens gasnät, gränsöverskridande flöden, gränsöverskridande tillträde till lagringsanläggningar och LNG-anläggningar och kapaciteten för dubbelriktade flöden, särskilt i en krissituation.
 - (k) Information om alla skyldigheter att tillhandahålla allmännyttiga tjänster i fråga om trygg gasförsörjning.
2. Den förebyggande åtgärdsplanen, i synnerhet åtgärderna för uppfyllande av normerna för infrastruktur enligt artikel 4, ska beakta den unionsomfattande tioåriga nätutvecklingsplan som ska utarbetas av Entso för gas i enlighet med artikel 8.10 i förordning (EG) nr 715/2009.

3. Den förebyggande åtgärdsplanen ska i första hand bygga på marknadsåtgärder och får inte medföra en onödig börda för naturgasföretag eller inverka negativt på den inre gasmarknadens funktion.
4. Medlemsstaterna ska genomföra en konsekvensbedömning av alla förebyggande icke-marknadsbaserade åtgärder som ska antas efter ikraftträdandet av denna förordning, inklusive åtgärderna för att uppfylla de normer för försörjning som föreskrivs i artikel 5.1 och åtgärderna för de strängare normer för försörjning som föreskrivs i artikel 5.2. Konsekvensbedömningen ska omfatta minst följande:
 - (a) Den föreslagna åtgärdens inverkan på den nationella gasmarknadens utveckling och på konkurrensen på nationell nivå.
 - (b) De föreslagna åtgärdernas inverkan på den inre gasmarknaden.
 - (c) De potentiella konsekvenserna för en trygg gasförsörjning i angränsande medlemsstater, särskilt vad gäller de åtgärder som skulle kunna minska likviditeten på regionala marknader eller begränsa flödet till angränsande medlemsstater.
 - (d) Kostnaderna för och fördelarna med åtgärderna jämfört med alternativa marknadsbaserade åtgärder.
 - (e) En bedömning av åtgärdens nödvändighet och proportionalitet i förhållande till eventuella marknadsbaserade åtgärder.
 - (f) Åtgärdens öppenhet, för att garantera lika möjligheter för alla marknadsaktörer.
 - (g) En utfasningsstrategi, den planerade åtgärdens förväntade varaktighet och en lämplig tidsplan för översyn.

Den analys som avses i leden a och b ska genomföras av de nationella tillsynsmyndigheterna.

5. Konsekvensbedömningen och de antagna åtgärderna ska offentliggöras av den behöriga myndigheten och anmälas till kommissionen. Kommissionen ska fatta ett beslut inom fyra månader från anmälan och får ålägga medlemsstaterna att ändra de antagna åtgärderna. Denna tidsfrist ska börja löpa dagen efter det att en fullständig anmälan har mottagits. Tidsfristen får också förlängas om såväl kommissionen som medlemsstaten samtycker till det.

Kommissionen får fatta ett beslut där den kräver ändring eller återkallande av en åtgärd, om en åtgärd

- (a) sannolikt kommer att snedvrida unionens inre marknad,
- (b) sannolikt kommer att snedvrida utvecklingen av den nationella gasmarknaden,
- (c) inte är nödvändig eller proportionerlig för att garantera försörjningstryggheten, eller
- (d) sannolikt kommer att äventyra försörjningstryggheten i andra medlemsstater.

Den antagna åtgärden ska träda i kraft först när den har godkänts av kommissionen eller har ändrats i enlighet med kommissionens beslut.

6. Den förebyggande åtgärdsplanen ska uppdateras vart fjärde år efter den 1 mars 2019, om inte omständigheterna kräver att det sker oftare eller på kommissionens begäran. Den uppdaterade planen ska spegla den uppdaterade riskbedömningen och resultaten

av de tester som genomförts i enlighet med artikel 9.2. Artikel 7.3–7.7 ska tillämpas på den uppdaterade planen.

Artikel 9 **Innehållet i krisplanen**

1. Krisplanen ska

- (a) bygga på de krisnivåer som anges i punkt 10.1,
- (b) fastställa naturgasföretags och industriella gaskunders, däribland relevanta elproducenters, roller och ansvar med hänsyn till den olika omfattning i vilken de påverkas av avbrott i gasförsörjningen, samt deras samverkan med de behöriga myndigheterna och eventuellt med de nationella tillsynsmyndigheterna på var och en av de krisnivåer som anges i artikel 10.1,
- (c) definiera roller och ansvar för de behöriga myndigheterna och de övriga organ till vilka uppgifter har delegerats i enlighet med artikel 3.2, på var och en av de krisnivåer som anges i artikel 10.1,
- (d) säkerställa att naturgasföretag och industriella gaskunder, däribland relevanta elproducenter, ges tillräckliga möjligheter att reagera på varje krisnivå,
- (e) om tillämpligt fastställa vilka åtgärder som ska vidtas för att mildra de möjliga följderna av ett avbrott i gasförsörjningen för fjärrvärme och försörjningen av el som framställts av gas,
- (f) fastställa detaljerade förfaranden och åtgärder för varje krisnivå, inklusive scheman för informationsflöden,
- (g) utse en krisledare eller en krisgrupp och definiera dess roll,
- (h) fastställa hur marknadsbaserade åtgärder bidrar till att hantera situationen på beredskapsnivån och lindrar situationen på krisnivån,
- (i) fastställa bidraget från icke marknadsbaserade åtgärder som planeras eller som ska genomföras för krisnivån, och bedöma i vilken utsträckning sådana icke marknadsbaserade åtgärder måste vidtas för att hantera en kris. Effekterna av de icke marknadsbaserade åtgärderna ska bedömas och förfarandena för deras genomförande fastställas. Icke marknadsbaserade åtgärder ska endast användas när marknadsbaserade mekanismer ensamma inte längre kan garantera försörjningen, i synnerhet till skyddade kunder, eller vid tillämpningen av artikel 12,
- (j) beskriva mekanismerna för samarbete med andra medlemsstater för varje krisnivå,
- (k) specificera rapporteringskraven för naturgasföretag på beredskaps- och krisnivåerna,
- (l) beskriva de tekniska eller juridiska arrangemangen för att förhindra otillbörlig gaskonsumtion hos icke skyddade kunder som är anslutna till ett distributions- eller överföringsnät för gas,
- (m) beskriva de tekniska och finansiella arrangemang som finns för att tillämpa de solidaritetsskyldigheter som föreskrivs i artikel 12,
- (n) upprätta en förteckning över i förväg fastställda åtgärder för att göra gas tillgänglig i händelse av en krissituation, inklusive kommersiella avtal mellan

de parter som är inblandade i sådana åtgärder och eventuella kompensationsmekanismer för naturgasföretag, med vederbörlig hänsyn till känsliga uppgifters konfidentialitet. Sådana åtgärder får omfatta gränsöverskridande avtal mellan medlemsstater och/eller naturgasbolag.

2. De åtgärder och förfaranden som anges i krisplanen ska testas minst två gånger mellan de regelbundna fyraåriga uppdateringar av krisplanen som avses i punkt 3. För att testa krisplanen ska medlemsstaterna simulera scenarier med hög eller medelhög inverkan och insatser i realtid i enlighet med sin krisplan. De behöriga myndigheterna ska lägga fram resultaten av dessa tester för gruppen för samordning av gasförsörjningen.
3. Krisplanen ska uppdateras vart fjärde år efter den 1 mars 2019, om inte omständigheterna kräver att det sker oftare eller på kommissionens begäran. Den uppdaterade planen ska spegla den uppdaterade riskbedömningen och slutsatserna av de tester som genomförts i enlighet med punkt 2. Artikel 7.3–7.7 ska tillämpas på den uppdaterade planen.
4. Krisplanen ska säkerställa att gränsöverskridande tillgång till infrastruktur i enlighet med förordning (EG) nr 715/2009 upprätthålls i den utsträckning det är tekniskt och säkerhetsmässigt möjligt i en krissituation, och den ska inte medföra någon åtgärd som otillbörligt begränsar gasflödet över gränserna.

Artikel 10

Tillkännagivande av en kris

1. De tre krisnivåerna ska vara följande:
 - (a) Nivå för tidig varning (tidig varning): när det finns konkret, seriös och tillförlitlig information om att en händelse sannolikt kommer att resultera i en avsevärd försämring av försörjningssituationen och sannolikt kommer att leda till att beredskaps- eller krisnivån kommer att aktiveras. Nivån för tidig varning får aktiveras genom en mekanism för tidig varning.
 - (b) Beredskapsnivå (beredskap): när ett avbrott i gasförsörjningen eller en exceptionellt hög efterfrågan på gas uppstår som resulterar i en avsevärd försämring av försörjningssituationen, men marknaden fortfarande klarar att hantera avbrottet eller efterfrågan utan att icke-marknadsbaserade åtgärder krävs.
 - (c) Krisnivå (kris): när en exceptionellt hög efterfrågan på gas uppstår, när ett allvarligt avbrott i försörjningen eller en annan avsevärd försämring av försörjningssituationen uppstår och alla relevanta marknadsåtgärder har vidtagits men gasförsörjningen inte räcker till för att tillgodose den återstående efterfrågan på gas, så att icke-marknadsbaserade åtgärder måste vidtas för att, i synnerhet, trygga försörjningen till skyddade kunder enligt artikel 5.
2. När den behöriga myndigheten tillkännager någon av de krisnivåer som avses i punkt 1 ska den omedelbart underrätta kommissionen och förse den med all nödvändig information, särskilt uppgifter om den åtgärd den avser att vidta. Vid en krissituation som kan medföra en vädjan om bistånd från unionen och dess medlemsstater ska den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten utan dröjsmål underrätta kommissionens centrum för samordning av katastrofberedskap.

3. När den behöriga myndigheten tillkännager en kris ska den tillämpa de i förväg fastställda åtgärder som anges i dess krisplan och omedelbart underrätta kommissionen och de behöriga myndigheterna i regionen om framför allt de åtgärder den avser att vidta. I vederbörligen motiverade undantagsfall får den behöriga myndigheten vidta åtgärder som avviker från krisplanen. Den behöriga myndigheten ska omedelbart informera kommissionen och de behöriga myndigheterna om sådana åtgärder och lämna en motivering till detta.
4. Medlemsstaterna och särskilt de behöriga myndigheterna ska se till att
 - (a) åtgärder inte vidtas vid någon tidpunkt som otillbörligt begränsar gasflödet på den inre marknaden,
 - (b) åtgärder inte vidtas som sannolikt utgör ett allvarligt hot mot gasförsörjningen i en annan medlemsstat, och att
 - (c) gränsöverskridande tillgång till infrastruktur i enlighet med förordning (EG) nr 715/2009 upprätthålls i den utsträckning det är tekniskt och säkerhetsmässigt möjligt, i enlighet med krisplanen.
5. Kommissionen ska snarast möjligt, men under alla omständigheter inom fem dagar efter att den erhållit information från den behöriga myndigheten enligt punkt 2, kontrollera huruvida tillkännagivandet av ett krisläge är motiverat i enlighet med punkt 1 c och huruvida de vidtagna åtgärderna i största möjliga utsträckning överensstämmer med de åtgärder som anges i krisplanen och inte medför en orimlig börda för naturgasföretag samt är förenliga med punkt 4. Kommissionen får på begäran av en behörig myndighet eller ett naturgasföretag eller på eget initiativ uppmana den behöriga myndigheten att ändra åtgärderna om de strider mot de villkor som avses i första meningen i denna punkt. Kommissionen får också begära att den behöriga myndigheten drar tillbaka tillkännagivandet av ett krisläge om den bedömer att ett sådant tillkännagivande inte, eller inte längre, är motiverat i enlighet med punkt 1 c.

Den behöriga myndigheten ska inom tre dagar från att den underrättats om kommissionens uppmaning ändra åtgärderna och underrätta kommissionen om detta, eller underrätta kommissionen om skälen till att den motsätter sig uppmaningen. I det fallet får kommissionen inom tre dagar ändra eller dra tillbaka sin begäran eller, i syfte att diskutera frågan, sammankalla den berörda behöriga myndigheten eller, i förekommande fall, de berörda behöriga myndigheterna och, om kommissionen anser det nödvändigt, gruppen för samordning av gasförsörjningen. Kommissionen ska avge en detaljerad motivering till sitt krav på att åtgärderna ska ändras. Den behöriga myndigheten ska fullt ut beakta kommissionens ståndpunkt. Om den behöriga myndighetens slutliga beslut avviker från kommissionens ståndpunkt ska den behöriga myndigheten motivera sitt beslut.

Artikel 11

Krishantering på regional nivå och unionsnivå

1. På begäran av en behörig myndighet som har tillkännagett en kris och efter en kontroll i enlighet med artikel 10.5 får kommissionen tillkännage att en krissituation föreligger på regional nivå eller unionsnivå. Om minst två behöriga myndigheter som har tillkännagett en kris och efter kontroll i enlighet med artikel 10.5 begär det och orsakerna till dessa krissituationer hänger samman med varandra ska kommissionen, beroende på vad som är lämpligt, tillkännage att en kris föreligger på regional nivå

eller unionsnivå. Under alla omständigheter ska kommissionen med hjälp av de kommunikationsmedel som är bäst lämpade för situationen samla in ståndpunkterna från övriga behöriga myndigheter och ta vederbörlig hänsyn till all relevant information från dem. Om kommissionen bedömer att förutsättningarna för en kris på regional nivå eller unionsnivå inte längre rättfärdigar ett tillkännagivande av en kris ska den tillkännage att krisen på regional nivå eller unionsnivå har upphört. Under alla omständigheter ska kommissionen motivera sitt beslut och informera rådet om detta.

2. Kommissionen ska sammankalla gruppen för samordning av gasförsörjningen så snart den tillkännager att det föreligger en kris på regional nivå eller unionsnivå. Under krisen på regional nivå eller unionsnivå kan kommissionen på begäran av minst tre medlemsstater begränsa deltagandet i gruppen för samordning av gasförsörjningen, under ett helt möte eller delar av ett möte, till medlemsstaternas företrädare och de behöriga myndigheterna.
3. Vid en kris på regional nivå eller unionsnivå ska kommissionen samordna de behöriga myndigheternas åtgärder, och därvid fullt ut beakta relevanta uppgifter från, och resultaten av, samrådet med gruppen för samordning av gasförsörjningen. Kommissionen ska framför allt
 - (a) säkerställa informationsutbytet,
 - (b) säkerställa att åtgärderna på medlemsstatlig och regional nivå är konsekventa och effektiva i förhållande till unionsnivån,
 - (c) samordna åtgärderna med avseende på tredjeländer.
4. Kommissionen får sammankalla en krisgrupp bestående av de krisledare som avses i artikel 9.1 g i de medlemsstater som berörs av krisen. Kommissionen får i överenskommelse med krisledarna bjuda in andra relevanta intressenter att delta. Kommissionen ska se till att gruppen för samordning av gasförsörjningen regelbundet informeras om krisgruppens arbete.
5. Medlemsstaterna och särskilt de behöriga myndigheterna ska se till att
 - (a) åtgärder inte vidtas vid någon tidpunkt som otillbörligt begränsar gasflödet inom den inre marknaden, särskilt inte gasflödet till de berörda marknaderna,
 - (b) åtgärder inte vidtas som sannolikt utgör ett allvarligt hot mot gasförsörjningen i en annan medlemsstat, och
 - (c) gränsöverskridande tillgång till infrastruktur i enlighet med förordning (EG) nr 715/2009 upprätthålls i den utsträckning det är tekniskt och säkerhetsmässigt möjligt, i enlighet med krisplanen.
6. Om kommissionen på begäran av en behörig myndighet eller ett naturgasföretag eller på eget initiativ bedömer att en medlemsstat eller behörig myndighets åtgärd eller ett naturgasföretags agerande under en krissituation på regional nivå eller unionsnivå strider mot punkt 5 ska den uppmana den medlemsstaten eller behöriga myndigheten att ändra tillvägagångssätt eller vidta åtgärder för att trygga överensstämmelse med punkt 5, varvid den ska redogöra för skälen till detta. Vederbörlig hänsyn ska tas till behovet av en ständigt säker drift av gassystemet.

Medlemsstaten eller den berörda behöriga myndigheten ska inom tre dagar från att den underrättats om kommissionens uppmaning ändra tillvägagångssätt och underrätta kommissionen om detta, eller underrätta kommissionen om skälen till att

den motsätter sig uppmaningen. I det fallet får kommissionen inom tre dagar ändra eller dra tillbaka sin uppmaning eller sammankalla medlemsstaten eller den behöriga myndigheten och, om kommissionen anser det nödvändigt, gruppen för samordning av gasförsörjningen i syfte att diskutera frågan. Kommissionen ska avge en detaljerad motivering till sitt krav på att åtgärderna ska ändras. Medlemsstaten eller den behöriga myndigheten ska fullt ut beakta kommissionens ståndpunkt. Om den behöriga myndighetens eller medlemsstatens slutliga beslut avviker från kommissionens ståndpunkt ska den behöriga myndigheten eller medlemsstaten tillhandahålla skälen för detta beslut.

7. Kommissionen ska efter samråd med gruppen för samordning av gasförsörjningen upprätta en permanent reservlista för en övervakningsgrupp bestående av experter från industrin och företrädare för kommissionen. Gruppen kan vid behov sättas in utanför unionen och ska, i samarbete med leverantörs- och transittredjeländerna, övervaka och rapportera om gasflödena till unionen.
8. Den behöriga myndigheten ska förse kommissionens centrum för samordning av katastrofberedskap (ERCC) med information om eventuella hjälpbehov. ERCC ska utvärdera situationen i sin helhet och ge råd om det stöd som bör tillhandahållas de värst drabbade medlemsstaterna och vid behov tredjeländer.

Artikel 12 **Solidaritet**

1. Om en medlemsstat har tillkännagett en akut krisnivå i enlighet med artikel 10.1, ska eventuella höjda normer för försörjning eller ytterligare skyldigheter som åläggs naturgasföretag i andra medlemsstater enligt artikel 5.2 tillfälligt sänkas till den nivå som fastställs i artikel 5.1.
2. Så länge som försörjningen till hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar i den medlemsstat som har tillkännagett krisläget inte är tillgodosedd, trots tillämpningen av åtgärden i punkt 1, ska gasförsörjningen till andra kunder än hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar i en annan medlemsstat med direkt sammanlänkning till den medlemsstat som tillkännagett krisläget, inte fortsätta i den utsträckning som krävs för att försörja hushållen, viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar i de medlemsstater som har tillkännagett krisläget.

Första stycket ska gälla för viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar i den utsträckning de omfattas av definitionen av skyddade kunder i respektive medlemsstat.

3. De behöriga myndigheterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga, så att gas som inte levererats till andra kunder än hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar inom deras territorium i den situation som beskrivs i punkt 2 kan levereras till medlemsstaten i den krissituation som beskrivs i samma punkt för försörjning till hushåll, viktiga samhällstjänster och fjärrvärmeanläggningar i den medlemsstaten.
4. De tekniska, rättsliga och finansiella arrangemangen för tillämpning av punkt 3 ska fastställas i samråd mellan de medlemsstater som är direkt sammanlänkade med varandra och beskrivas i krisplanerna för deras respektive regioner. Sådana arrangemang kan bland annat omfatta gaspriser som ska tillämpas, användningen av sammanlänkningar inklusive kapacitet för dubbelriktade flöden, gasvolym och

täckande av kostnader för kompensation. Företrädesvis ska marknadsbaserade åtgärder såsom auktioner användas för fullgörandet av den skyldighet som föreskrivs i punkt 3. Om de tekniska, rättsliga och finansiella arrangemang som är nödvändiga för att tillämpa punkt 3 ändras, ska den relevanta beredskapsplanen uppdateras i enlighet med detta.

5. Punkt 2 ska tillämpas från och med den 1 mars 2019.
6. Om medlemsstaterna inte kan komma överens om nödvändiga tekniska, rättsliga och finansiella arrangemang kan kommissionen föreslå en ram för sådana åtgärder i sitt yttrande och sitt beslut om planerna.

Artikel 13

Informationsutbyte

1. Under en kris ska de berörda naturgasföretagen dagligen ställa särskilt följande information till den behöriga myndighetens förfogande:
 - (a) Prognoser för daglig efterfrågan och tillgång på gas under de tre påföljande dagarna.
 - (b) Dagligt gasflöde vid samtliga gränsöverskridande entry- och exitpunkter liksom vid alla ställen där en produktionsanläggning, lagringsanläggning eller LNG-terminal ansluter till nätet, i miljoner kubikmeter per dag (mcm/d).
 - (c) Den period, uttryckt i dagar, för vilken gasförsörjningen till skyddade kunder förväntas kunna tryggas.
2. I händelse av en kris på regional nivå eller unionsnivå har kommissionen rätt att kräva att den behöriga myndigheten utan dröjsmål tillhandahåller åtminstone
 - (a) den information som avses i punkt 1,
 - (b) information om de åtgärder som den behöriga myndigheten har planerat att vidta och som redan har genomförts för att dämpa krisen, och information om deras effektivitet,
 - (c) de krav som ställts på andra behöriga myndigheter att vidta kompletterande åtgärder,
 - (d) information om de åtgärder som genomförts på begäran av andra behöriga myndigheter.
3. Efter en krissituation ska den behöriga myndigheten snarast möjligt och senast sex veckor efter det att krissituationen har upphört förse kommissionen med en detaljerad utvärdering av krisen och de genomförda åtgärdernas effektivitet, inklusive en bedömning av krisens ekonomiska konsekvenser, konsekvenserna för elsektorn och biståndet till eller från unionen och medlemsstaterna. Utvärderingen ska göras tillgänglig för gruppen för samordning av gasförsörjningen och återges i uppdateringarna av de förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna.

Kommissionen ska analysera de behöriga myndigheternas utvärderingar och ska underrätta medlemsstaterna, Europaparlamentet och gruppen för samordning av gasförsörjningen om resultaten av sin analys i aggregerad form.
4. Under vederbörligen motiverade omständigheter, oberoende av ett tillkännagivande av en kris, får den behöriga myndigheten ålägga gasföretag att tillhandahålla den information som avses i punkt 1 eller ytterligare information som är nödvändig för

att bedöma den övergripande situationen för gasförsörjningen i medlemsstaten eller andra medlemsstater, inklusive avtalsinformation. Kommissionen får begära att de behöriga myndigheterna tillhandahåller den information som naturgasföretag har lämnat.

5. Om kommissionen anser att gasförsörjningen i en region eller i unionen som helhet påverkas eller sannolikt kommer att påverkas, kan den ålägga de behöriga myndigheterna att samla in och till kommissionen överlämna information som den behöver för att kunna bedöma situationen rörande gasförsörjningen i unionen. Kommissionen får meddela gruppen för samordning av gasförsörjningen sin bedömning.
6. För att de behöriga myndigheterna och kommissionen ska kunna bedöma situationen vad gäller försörjningstryggheten på nationell och regional nivå och unionsnivå ska naturgasföretag
 - (a) till de berörda behöriga myndigheterna anmäla följande uppgifter om gasförsörjningsavtal med en löptid på mer än ett år:
 - i) Avtalets löptid.
 - ii) Totala avtalade volymer, per år och genomsnittlig volym per månad.
 - iii) Avtalade maximala dagliga volymer i händelse av beredskap eller kris.
 - iv) Avtalade leveransställen.
 - v) Minimigasvolymer per dag, månad och år.
 - vi) Villkor för avbrott i gasförsörjningen.
 - (b) omedelbart efter det att avtalen ingåtts eller ändrats underrätta den behöriga myndigheten och kommissionen om gasförsörjningsavtal med en löptid på mer än ett år som ingåtts eller ändrats efter [*Publikationsbyrå: För in dagen för denna förordnings ikraftträdande*], som enskilt eller tillsammans med andra avtal som ingåtts med samma leverantör eller dess dotterbolag tillhandahåller mer än 40 % den årliga konsumtionen av naturgas i den berörda medlemsstaten. Anmälningsskyldigheten ska inte gälla de ändringar som endast hänför sig till gaspriset. Anmälningsskyldigheten ska även gälla alla kommersiella avtal som är relevanta för genomförandet av gasförsörjningsavtalet.

Den behöriga myndigheten ska anmäla de uppgifter som anges i led a i första stycket till kommissionen före utgången av september varje år.

7. I vederbörligen motiverade fall, om den behöriga myndigheten eller kommissionen anser att ett gasförsörjningsavtal som inte omfattas av punkt 6 b i denna artikel kan påverka försörjningstryggheten i en medlemsstat, region eller i unionen som helhet, får den behöriga myndigheten i den medlemsstat där de naturgasföretag som har ingått avtalet är verksamma eller kommissionen begära att naturgasföretaget tillhandahåller avtalet för bedömning av dess inverkan på försörjningstryggheten. Denna begäran får även omfatta eventuella andra kommersiella avtal som är relevanta för genomförandet av gasförsörjningsavtalet.
8. Den behöriga myndigheten ska beakta den information som mottagits i enlighet med denna artikel när den utarbetar riskbedömningen, den förebyggande handlingsplanen och krisplanen eller deras respektive uppdateringar. Kommissionen får anta ett beslut

där den begär att den behöriga myndigheten ändrar planerna på grundval av den information som mottagits i enlighet med denna artikel.

9. De behöriga myndigheterna och kommissionen ska behandla kommersiellt känsliga uppgifter konfidentiellt.

Artikel 14

Grupp för samordning av gasförsörjningen

1. En grupp för samordning av gasförsörjningen inrättas i syfte att underlätta samordningen av åtgärder för trygg gasförsörjning. Gruppen ska bestå av företrädare för medlemsstaterna, särskilt för deras behöriga myndigheter, samt byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (byrån), Entso för gas och representativa organ för den berörda branschen och för relevanta kunder. Kommissionen ska i samråd med medlemsstaterna besluta om gruppens sammansättning och säkerställa att den är helt representativ. Kommissionen ska vara ordförande för gruppen. Gruppen ska själv anta sin arbetsordning.
2. Gruppen för samordning av gasförsörjningen ska höras samt bistå kommissionen, framför allt i följande frågor:
 - (a) tryggad gasförsörjning, när som helst och framför allt i händelse av en krissituation,
 - (b) all information som är relevant för en trygg gasförsörjning på nationell och regional nivå och på unionsnivå,
 - (c) bästa praxis och eventuella riktlinjer till alla berörda parter,
 - (d) hur trygg försörjningen är, referensvärden och bedömningsmetoder,
 - (e) scenarier på nationell och regional nivå och på unionsnivå, och prövning av nivåer på beredskapen,
 - (f) bedömning av de förebyggande åtgärdsplanerna och krisplanerna samt genomförandet av de åtgärder som anges i dessa,
 - (g) samordningen av åtgärder för hantering av en kris inom unionen med tredjeländer som omfattas av fördraget om upprättande av en energigemenskap och med andra tredjeländer,
 - (h) bistånd som de mest drabbade medlemsstaterna behöver.
3. Kommissionen ska regelbundet sammankalla gruppen för samordning av gasförsörjningen och ska dela med sig av den information som den mottar från de behöriga myndigheterna, samtidigt som den ska se till att kommersiellt känsliga uppgifter behandlas konfidentiellt.

Artikel 15

Samarbete med de avtalsslutande parterna i energigemenskapen

1. Artikel 3.2 andra meningen, artikel 3.6, artikel 4.3, 4.4 och 4.6), artikel 5.2, artikel 6.1 d, artikel 7.5 b och e, artikel 8.1 e, g och i, artikel 8.4 b och c, artikel 9.1 j och m, artikel 9.4, artikel 10.4, artikel 11.5 och artikel 12 ska leda till skyldigheter för medlemsstaterna gentemot en avtalsslutande part i energigemenskapen enligt följande förfarande:

- (a) Energigemenskapens ministerråd antar och integrerar denna förordning i energigemenskapen genom en gemensam akt om tryggad energiförsörjning genom vilken införs ömsesidiga skyldigheter för avtalsslutande parter i energigemenskapen i deras förbindelser med medlemsstaterna.
- (b) Den avtalsslutande parten i energigemenskapen genomför den gemensamma akten och anmäler det fullständiga genomförandet till energigemenskapens sekretariat, inbegripet en begäran om tillämpning av denna punkt för sin del.
- (c) Energigemenskapens sekretariat anmäler genomförandet och riktar en begäran till kommissionen om att den ska bekräfta huruvida ömsesidiga skyldigheter är tillämpliga mellan den begärande avtalsslutande parten i energigemenskapen och medlemsstaterna.

Efter anmälan från energigemenskapens sekretariat fattar kommissionen ett beslut som bekräftar tillämpligheten av ömsesidiga skyldigheter mellan medlemsstaterna och den avtalsslutande parten i energigemenskapen med tanke på tillämpningen av denna punkt, och anger från och med vilken dag dessa ömsesidiga skyldigheter gäller.

2. När det kommissionsbeslut som avses i punkt 1 har fattats ska företrädarna för den berörda avtalsslutande parten i energigemenskapen inbjudas att delta i mötena i gruppen för samordning av gasförsörjningen när frågor som direkt berör denna avtalsslutande part och som omfattas av punkt 1 diskuteras.

Artikel 16

Kommissionens övervakning

Kommissionen ska kontinuerligt övervaka åtgärder för tryggad gasförsörjning och regelbundet rapportera till gruppen för samordning av gasförsörjningen.

Kommissionen ska, på grundval av de bedömningar som avses i artikel 7.5, när så är lämpligt utarbeta slutsatser om hur försörjningstryggheten kan främjas på unionsnivå och rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av denna förordning, och vid behov utfärda rekommendationer om hur denna förordning ska kunna förbättras.

Artikel 17

Anmälningar

Riskbedömningen, de förebyggande åtgärdsplanerna, krisplanerna och alla övriga handlingar ska anmälas till kommissionen på elektronisk väg via CIRCABC-plattformen.

All korrespondens i samband med en anmälan ska översändas på elektronisk väg.

Artikel 18

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 6.3 och 7.3 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den [*Publikationsbyrå: För in dagen för denna förordnings ikraftträdande*].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 6.3 och 7.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att

delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 6.3 och 7.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 19

Undantag

Denna förordning ska inte gälla för Malta och Cypern så länge det inte finns någon gasförsörjning på deras respektive territorier. För Malta och Cypern ska skyldigheterna i, och de val som dessa medlemsstater har rätt att göra enligt, följande bestämmelser uppfyllas inom angiven tid och efter den tidpunkt då gas för första gången levererades inom deras territorier:

- (a) För artikel 2.1 andra stycket led 1, artikel 3.2, artikel 6.6 och artikel 13.6 a: 12 månader,
- (b) för artikel 5.3: 18 månader,
- (c) för artikel 7.4: 24 månader,
- (d) för artikel 4.4: 36 månader,
- (e) för artikel 4.1: 48 månader.

Artikel 20

Upphävande

Förordning (EU) nr 994/2010 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga VIII.

Artikel 21

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande